

NIEUWE AVONTUREN

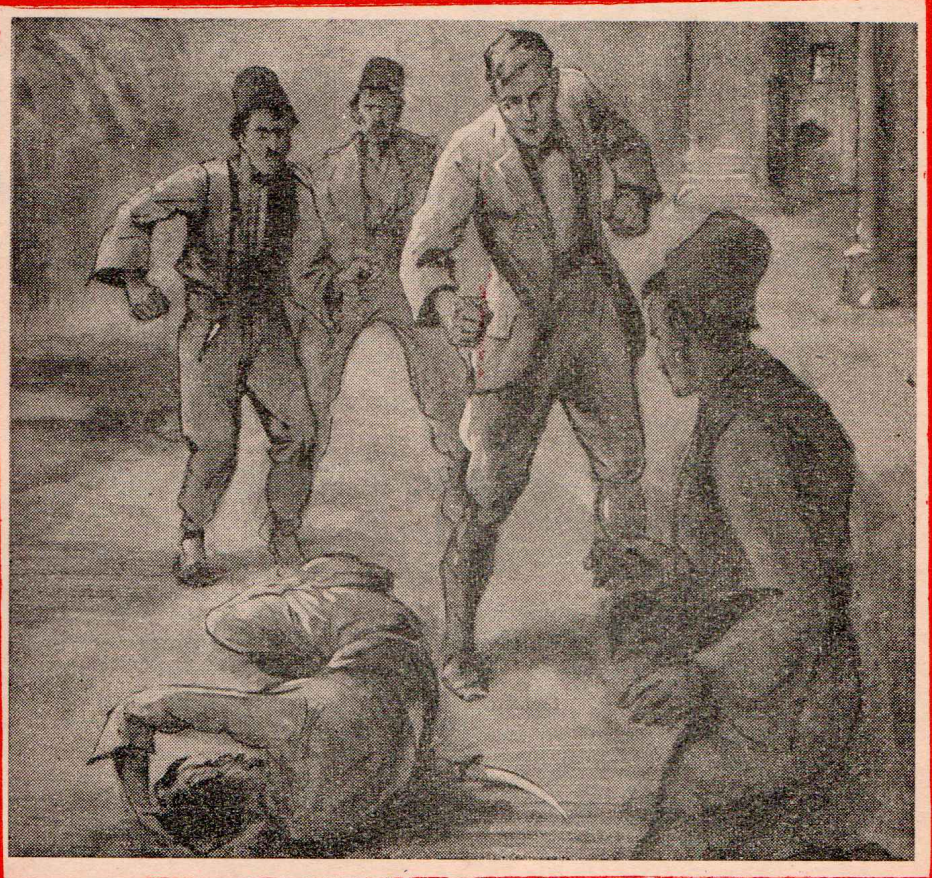
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Van de slavernij gered

N° 2442

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Van de Slavernij gered

HOOFDSTUK I

DE ARMEENSE BANDELINGE

Het was ongeveer half zeven in de avond, en alle lichten in de slaapkamer van Lord William Aberdeen brandden.

Voor de grote staande spiegel was Lord Aberdeen bezig zijn witte das te strikken.

Toen hij daarmee klaar was, klonk een stem uit het aangrenzende vertrek waarvan de deur open stond.

— Ik ben gereed Edward, het is tamelijk laat, denk er om. Even daarna verscheen er een nog jeugdige man op

de drempel van de deur.

Het was Charles Brand, de intieme vriend en vertrouwde metgezel van zijn Lordschap.

Hij nam de met zijde gevoerde rok van de stoelleuning waarover het kledingstuk had gehangen en hielp Lord Aberdeen het aantrekken.

Deze bekeek zich nog even in de spiegel en vroeg toen tamelijk onverschillig:

— Is het zo goed? Ik geloof dat mijn

kleermaker de laatste keer geen gelukkige hand heeft gehad.

— Maar Edward, riep Brand op verontwaardigde toon. De rok zit je als geschilderd. Er mankeert niets aan.

Zijn vriend klemde zijn monocle in het rechteroog, wierp nog een vluchtige blik in de spiegel en hernam toen:

— Zoveel te beter. Ik houd niet van mensen met slecht zittende kleren. Wij moeten ze nu eenmaal dragen en wij zijn dus aan ons zelve verplicht dat zo goed mogelijk te doen.

Hij liet zijn stem dalen en zei glimlachend:

— Herken je me als John Raffles?

— Dat kan ik niet zeggen, antwoordde Brand.

— Ik loop dus vanavond geen gevaar, in de opera gearresteerd te worden door onze vriend Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard?

— Maak geen gekheid; hij zou eerder zijn eigen huishoudster arresteren. Je lijkt op dit oogenblik op niemand anders dan op de welbekende filantroop Lord William Aberdeen.

Raffles liet een kort lachje horen en zei:

— Laat ons dan maar gaan. Als ik mij niet vergis hadden wij afgesproken in het Savoye Hotel te dineren.

— Inderdaad, maar als je Cecil preferereert dan kunnen wij evengoed daarheen gaan.

— Het is mij onverschillig, hernam Raffles, terwijl hij zijn handschoenen aantrok.

Brand keek zijn vriend hoofdschuddend aan.

— Ben je wel in de goede stemming voor de Opera? vroeg hij.

— Hoe zo?

— Je lijkt mij een beetje neerslachtig, Edward.

De Grote Onbekende haalde de schouders op.

— Het is niet onmogelijk, zei hij, maar de muziek zal het wel verdrijven. Er is niets zo goed als muziek van Puccini om iemands neerslachtigheid te verdrijven.

De beide mannen verlieten het vertrek.

In de vestibule stond de oude kamerbediende van Lord Aberdeen, Gaston reeds met hun overjasssen en hoeden gereed.

Nadat hij de beide heren had geholpen bij 't aantrekken van hun jas opende hij de huisdeur.

Voor het trottoir stond een Rolls Royce geparkeerd.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw.

Het was Henderson, de trouwe dienaar en metgezel van de Grote Onbekende.

De beide vrienden stapten in de wagen, nadat Raffles de chauffeur de naam van het bekende Savoye Hotel had opgegeven.

Gedurende de rit was Raffles zwijgzaam.

Tevergeefs trachtte Brand met hem een gesprek aan te knopen over de opera, die zij aanstonds te zien en te horen zouden krijgen.

Ten slotte kon de jongeman zich niet langer inhouden.

Hij greep Raffles bij de arm en vroeg dringend:

— Wat is er toch, Edward? waar denk je aan? Wil jij mij het niet zeggen?

Raffles wierp een blik door het portier op het drukke gewoel in de Oxfordstreet, waar zij nu doorreden en wendde toen zijn gelaat naar zijn vriend.

— Je mag het wel weten, Charles, zei hij langzaam. Ik moet voortdurend denken aan Sonja Bastides.

— Maar waarom dan toch? Zij heeft het nu toch zo goed als zij maar wensen kan.

Dat is nu juist 't punt, waaromtrent ik het met mij zelf niet eens ben. Zij is een Armeense. Zij is gewend aan het warme klimaat aan de Bosphorus, en ik vraag mij af of zij wel zal kunnen aarden in ons vochtig, koel klimaat. Misschien zou zij veel liever teruggaan en wil zij het niet zeggen.

Brand liet een uitroep van verwondering horen en keek Raffles ongelovig aan.

— Dat kun je niet in ernst menen, Edward, riep hij uit. Zij heeft geen fami-

lie meer in de stad van haar herkomst, want die is door een bende Turken uitgemoord, zoals je mij zelf hebt gezegd. Jij hebt haar gered uit de handen van de troep, die haar wilden ontvoeren en met twee harer dienstmaagden heb je haar naar Diamant-Eiland overgebracht.

Raffles wilde een opmerking maken, maar Brand vervolgde snel:

— Neen, laat mij uitspreken; het is goed dat ik je dat eens uitleg. Je hebt haar volkomen vrijheid gelaten en als zij daarin lust had gehad, dan zou zij immers direct weer naar Turkije hebben kunnen terugkeren, in plaats van zich met slechts twee dienstmaagden als het ware levend hebben begraven op het totaal onbewoonde eiland, waar je je schatten hebt verborgen.

Raffles wreef zich met de hand over de ogen en schudde toen het hoofd.

— Het was misschien toch niet goed gedaan, mompelde hij.

— Niet goed? wat praat je toch? Zij heeft je immers als het ware moeten smeken om als de bewaakster van je schatten te worden aangesteld? Zij verlangde immers niets liever dan je op die wijze haar dankbaarheid te tonen omdat je aan de oevers van de Zwarte zee haar leven en haar eer hebt gered? En nu denk je dat ze naar haar land zou terug verlangen, waar heel haar ongelukkige familie door de Turken werd uitgemoord? Dat kan je geen ernst zijn.

Raffles antwoordde hierop niet direct.

Hij wreef zijn handen over elkaar en scheen in gedachten te verzinken.

Na een poos zei hij zacht:

— Misschien was het ook wel beter geweest als wij haar op Diamant-Eiland hadden kunnen laten en als zich niet dat noodlottig voorval met het kaperschip had voorgedaan, waardoor ik wel genoodzaakt was haar en haar dienstmaagden met mij mee naar Londen terug te brengen.

Brand knikte bevestigend.

— Dat was waarschijnlijk beter geweest, zei hij op ernstige toon. Voor haar tenminste.

— Heb je Sonja nog vaak bezocht, nadat je haar in die villa in Hampstead geïnstalleerd had.

— Zelden, antwoordde Raffles, ik wil mij niet aan haar opdringen.

— Gelooft je dat zij zich in haar lot heeft geschikt?

— O, jawel, ik geloof dat zij zich heel goed schijnt te kunnen schikken in deze situatie. Zij schijnt altijd zeer verheugd te zijn als ik haar bezoek.

Brand moest onwillekeurig glimlachen over deze naïeve bekentenis van zijn vriend.

Hij wist heel goed, dat de schone Armeense een innige liefde voor zijn vriend had opgevat, hetgeen de Grote Onbekende totaal scheen te ontgaan.

Op dat ogenblik stopte Henderson en parkeerde de Rolls naast het trottoir van het Savoy Hotel.

De beide vrienden stapten uit en Raffles verzocht Henderson hen over een uur met de auto te komen halen.

Aldra hadden de beide vrienden een tafeltje gevonden, waar zij vrij en ongestoord konden praten.

— Wil jij het menu uitkiezen? vroeg Raffles.

— Zoals je wilt, antwoordde Brand, terwijl hij de spijkskaart opnam.

Na de ober opdracht te hebben gegeven voor een exquis diner, en na zich te hebben overtuigd dat niemand hen kon beluisteren, vervolgde Brand:

— Ik wil niet onbescheiden zijn, maar die jonge Armeense boezemt mij de grootste belangstelling in. Zij voelt zich toch zeker niet als een gevangene? Zij gaat toch wel eens uit?

— Neen, dat doet zij niet, antwoordde Raffles rustig. Zij houdt er juist van thuis te zitten in de kamers, waarvan ik het interieur heb ingericht volgens haar aanwijzingen, en zich de tijd te korten met lezen, luisteren naar de radio, hetgeen voor haar een geheel nieuwe sensatie is, en mijmeren.

— Ja, aan dat laatste zal zij zich vooral veel overgeven, merkte Brand droog op.

— Wij mogen niet vergeten, dat haar opvoeding geheel anders is geweest dan die van onze Engelse jongemeisjes. Bo-

vendien is het gemoedsleven van de Oosterse volken totaal verschillend van ons, die zo veel noordelijker wonen. Een Turk kan uren en uren achtereenvolgend kalm voor zijn deur gehurkt blijven zitten met geen andere bezigheid dan het staren naar de wolken en het roken van zijn pijp.

— Maar Sonja staat toch hoger dan zo'n Turk uit het volk, riep Brand uit.

— Ongetwijfeld. Zij heeft een paar jaren lang een Engelse kostschool bezocht en zij spreekt onze en de Franse taal voortreffelijk. Maar daarmee is haar aard toch niet veranderd.

— Maar dan is alles immers zo goed als het maar wezen kan, riep Brand uit. Wat wil je dan eigenlijk nog meer? Zij schijnt hier goed te kunnen aarden, zij heeft haar eigen dienstmaagden, zij gaat nu en dan naar concerten en naar de schouwburg en de bioscoop, en zij heeft jou. Wat kan ze meer verlangen?

— Zij heeft dat alles, maar zij mist haar vaderland.

— En daarvoor mag zij de hemel wel danken, viel Brand hem in de rede. Het is mij het vaderland wel, waar men zijn leven geen ogenblik zeker is. Maar vertel mij nu eens wanneer je Sonja voor het laatst gezien hebt?

— Juist een week geleden.

— En daarvoor?

— Een dag of veertien.

— Nu, zij heeft er niet over te klagen dat je de deur bij haar plat loopt, merkte Brand glimlachend op.

Raffles haalde zijn schouders op.

Brand zweeg.

Hij begreep, dat er over dat onderwerp met zijn vriend niet te praten viel.

Het diner werd tamelijk zwijgend gebruikt, en het was acht uur toen de beide vrienden van tafel opstonden en in hun auto stapten.

HOOFDSTUK II

DE OPERAVOORSTELLING

Binnen enkele minuten stond de auto voor het operagebouw.

De meeste bezoekers schenen reeds binnen te zijn.

Nu en dan hield er nog een taxi of een fraaie slee stil, waarvan de inzittenden zich naar binnen spoedden.

De naam van de Italiaanse componist scheen een grote aantrekkingskracht op het Londense publiek te hebben, want de zaal was bijna geheel uitverkocht.

Raffles en Brand behoeften zich echter niet te haasten, want Lord Aberdeen kon er op rekenen dat hij de plaatsen in de loge, die hij voor het gehele seizoen gehuurd had, onbezet zou vinden.

Toen de beide vrienden zacht binnen traden was de ouverture ten einde en het scherm juist opgehaald.

Onmiddellijk gingen beide vrienden geheel in de heerlijke muziek van « Louise » op.

De zangers, geleid door een ervaren

dirigent, lieten aan de partituren alle recht wedervaren.

Toen het scherm na het eerste bedrijf was gezakt, barstte er een storm van applaus los.

Zes zeven keer moesten de spelers en de dirigent voor de hulde danken.

Toen het applaus wegstierf, wierp Brand een blik op zijn vriend.

Het scheen alsof de Grote Onbekende uit een droom was ontwaakt.

Hij lag achterover in zijn stoel en zijn ogen waren half gesloten.

Hij opende ze nu langzaam, keek om zich heen, en bleven toen rusten op een loge aan de overzijde.

Hij ging overeind zitten en er kwam wat meer kleur op zijn wangen.

Brand volgde de richting van zijn blik.

In de loge tegenover hem zaten drie dames, waarvan er een onmiddellijk door haar buitengewone schoonheid opviel.

Brand herkende haar onmiddellijk.

Het was Sonja Bastides, de jonge Armeense, die een half jaar geleden door zijn vriend uit de klauwen van een bende rovers werd gered, die haar vader, haar zuster en alle bedienden op twee na vermoord hadden en daarna haar ouderlijk huis in brand hadden gestoken.

Zij droeg een smaakvolle avondjapon, die het midden hield tussen een Westerse en de nationale Armeense dracht.

Haar beide dienstmaagden echter droegen het nationaal costuum, dat hun uitstekend kleedde.

De Armeense scheen Raffles ook gezien te hebben, want zij groette met een neiging, terwijl een zachte blos haar wangen kleurde.

Raffles stond op en beantwoordde deze groet met een buiging, waarin Charles hem aanstonds volgde.

Een aantal bezoekers staarden naar de bevallige verschijning in de loge en keken dan weer naar Lord Aberdeen, die een zeer bekend Londens figuur was en men scheen zich af te vragen wie de bekoorlijke Armeense was.

Raffles was weer gaan zitten, en bestudeerde het programma.

Brand boog zich dicht naar hem toe en vroeg fluisterend:

— Is het eigenlijk niet een beetje gevaarlijk, dat ze je als Lord Aberdeen kent?

— Misschien wel, antwoordde Raffles met een flauw glimlachje. Als zij zou rondbazuinen wat zij op Diamant-Eiland gezien heeft en hoe ik haar daar met de « Duivel der Lucht » heb weggehaald, dan zou men op Scotland Yard daar allicht zijn eigen opinie over hebben.

— En dat verontrust je in het geheel niet?

— Helemaal niet, antwoordde Raffles kalm, evenmin als het mij verontrust dat Henderson vele mijner geheimen kent. Ik heb hem zowel als haar een paar maal het leven gered, en ik zou noch van Henderson, noch van Sonja ooit willen geloven dat zij mij zouden verraden.

— Zo mag ik het gaarne horen, fluisterde Brand, en zijn ogen schitterden. Het verheugt me, dat je er zo over denkt.

Intussen keek Sonja Bastides nog steeds naar de overzijde.

— Misschien verwacht ze dat je haar in haar loge zult komen bezoeken, fluisterde Brand.

— Best mogelijk, kwam Raffles kalm.

— Maar zou je dan aan dat onuitgesproken verzoek geen gevolg geven?

— Ik geloof dat het beter is van niet.

Daar viel weinig op te zeggen.

Brand zweeg dan ook, maar in zichzelf vroeg hij zich af hoe het mogelijk was dat een man van vlees en bloed onverschillig kon blijven voor de zachte bede die in de ogen van die mooie, jonge vrouw te lezen was.

Raffles echter bleef kalm op zijn plaats zitten, knikte nu en dan een zijner kennissen toe en bepaalde voorts zijn aandacht tot het programma.

In de pauze verlieten de beide vrienden de loge.

Sonja Bastides was opgestaan, en had nu een blik op Raffles geworpen, die hij niet kon misverstaan, zonder zich aan een onbeleefdheid schuldig te maken.

De uitnodiging was zo dringend, dat hij voelde er gevolg aan te moeten geven.

— Ik wacht je wel in de koffiekamer, zei Brand, nadat hij de loge deur achter zich had dicht gedaan.

— Ik zou graag willen dat je mij vergezeld, zei Raffles.

Je bent mijn vriend en het is dus niet meer dan natuurlijk dat je mij vergezelt.

De beide vrienden liepen de cirkelvormige couloir bijna ten einde en lieten zich toen de deur openen van de loge, waar Sonja Bastides zat.

Raffles trad het eerst binnen en begroette de jonge vrouw door haar hand te kussen.

Brand besloot zich op de achtergrond te houden.

Sonja Bastides was opgestaan en scheen op het punt te staan volgens Oosters gebruik eveneens de hand te

kussen van de man die zij als haar wel-doener beschouwde.

Een blik van Raffles weerhield haar echter.

Zij wees uitnodigend op de twee nog vrij zijnde zitplaatsen in de loge en de beide vrienden gingen zitten.

Als bij intuïtie begreep de Armeense dat zij thans niet mocht spreken over de gebeurtenissen, waarin Raffles zulke een grote rol had gespeeld.

Het gesprek liep daarom over niets anders dan over de opera, de prachtige muziek van Puccini, de spelers en het publiek.

Maar Brand zag aan de uitdrukking van haar ogen, dat zij aan heel andere dingen dacht.

Ook kwam het de jengeman voor dat de Armeense enigszins onrustig was.

Nu en dan hield zij midden in een zin op, als om haar gedachten te verzamelen.

Op een gegeven oogenblik schoof zij haar stoel iets dichtër naar die van Raffles en liet haar stem tot een zacht gefluister dalen, terwijl zij de Turkse taal bezigde, welke Raffles zeer goed verstond en ook voldoende sprak.

— Ik vraag u excuus heer, als ik u lastig val met dingen, die wellicht niets te betekenen hebben, maar ik voel mij de laatste dagen enigszins ongerust.

— Hoe komt dat, Sonja?

— Ik weet het niet, heer. Ik heb echter voortdurend het gevoel alsof ik achtervolgd word, alsof men mij bespiedt.

— Kom, zei Raffles geruststellend, dat zult ge u wel verbeelden; men ziet dat gij een vreemdelinge zijt en men toont zijn nieuwsgierigheid; dat is alles.

— Neen, neen, heer ging Sonja opgewonden voort, het is geen verbeelding. Soms als ik in de auto uitrijd, kijkt er plotseling een brutaal gezicht door het raam, om dadelijk weer te verdwijnen. Dan weer zwerft er uren lang een bedelaar in de buurt van het huis, dat gij op zo edelmoedige wijze tot mijn beschikking hebt gesteld. Wat kan dat zijn, heer?

Raffles schudde lachend het hoofd.

— Wat zou het kunnen zijn? Brutale

mensen, die door vensters van huizen en ramen van auto's kijken, zijn er genoeg, en bedelaars, die hele buurten afstropen ook. Gij zijt hier niet in Turkije, maar in Engeland, en ge loopt niet het minste gevaar.

De jonge Armeense zuchtte.

— Gij zult wel gelijk hebben. Ik be-loof u dat ik het uit mijn hoofd zal zetten.

Het gesprek nam nu een andere wending en toen de bel in de koffiekamer ging, die zij konden horen, namen de beide heren afscheid, nadat Raffles had gezegd dat hij de jonge vrouw naar haar auto zou begeleiden.

Zelfs terwijl hij naar de heerlijke muziek van Puccini luisterde, kon Brand de blik niet vergeten, die de jonge vrouw op zijn vriend had geworpen, toen hij haar loge verliet.

Het was hem onbegrijpelijk, dat een man als Raffles, wiens grootmoedig hart hij kende, totaal onverschillig scheen te blijven voor de schoonheid en de lief-taligheid van de vrouw, die haar leven en haar eer aan hem verschuldigd was.

Het scherm was ternauwernood voor de laatste maal gevallen, of Raffles stond op, en begaf zich naar de loge van de Armeense.

Brand volgde hem op enige afstand.

Sonja Bastides ontving Raffles met een blijde glimlach.

— Het verheugt mij, heer, dat gij uw belofte niet vergeten zijt, zei zij.

— Belofte vergeet ik nooit, Sonja, antwoordde Raffles.

Hij hielp haar behoedzaam met haar avondmantel, waarna zij allen de loge verlieten.

In de vestibule was het nu een druk heen en weer geloop van bezoekers, die uit de vestiaire kwamen of zich naar de uitgang spoedden.

De portiers riepen met luide stem de namen van hen, die per taxi of eigen auto gekomen waren af.

Raffles had Sonja de arm geboden en veler ogen staarden het schone paar na.

De Grote Onbekende scheen hiervoor echter onverschillig te zijn.

Met rustige stap liep hij naar de uitgang.

Brand volgde op enige passen afstand en achter hem liepen de beide Armeense dienstmaagden.

Voor het trottoir stond een kleine, fraaie auto tweezitter geparkeerd.

Het was een glanzende Bentley, een geschenk van Raffles aan zijn schone beschermeling.

Ineens zag Brand, die nog op de drempel stond, hoe de Armeense de hand op haar boezem legde, bleef staan, een zwakke kreet uitte en toen bleek en bevend in de armen van Raffles viel.

Verschrikt kwam de jongeman toelopen.

In de halve duisternis zag hij een man, die zich snel verwijderde.

Het scheen een bedelaar te zijn, of een dier arme zwervers, die des avonds voor de deuren der schouwburgen op een fooi hopen door het openen der portieren van de auto's welke de bezoekers komen afhalen.

— Wat is er? vroeg hij op gedempte toon, zodra hij naast zijn vriend stond.

— Ik kan het je niet zeggen, antwoordde Raffles, toen ik het portier van haar auto wilde openen, stond daar reeds een man die mij was voor geweest. Sonja moet hem ook gezien hebben. Zij wees op hem en wilde iets zeggen maar eensklaps werd zij zeer bleek en zij zou zeker gevallen zijn, als ik haar niet had opgevangen.

Intussen waren ook de beide dienstmaagden verschrikt komen toelopen, die met enige woorden gerust werden gesteld.

Bedaard als altijd nam Raffles een klein kristallen flesje uit zijn vestzak nam er de stop af en hield het de jonge vrouw onder de neus.

De uitwerking was verrassend.

Bijna onmiddellijk sloeg Sonja de ogen op, keek om zich heen, en scheen dadelijk gerust gesteld te zijn, toen zij het gelaat van Raffles dicht over zich heen gebogen zag.

— Is hij weg? vroeg zij toen op zachte toon, terwijl zij de arm van Raffles greep.

— Wie meent gij toch? vroeg Raffles verbaasd.

— Die man, die daar zoëven stond, daar, bij het portier van de auto.

Met sidderende hand wees Sonja in de richting van de Bentley.

— O, bedoelt gij die vent, die het portier van uw auto wilde openen? Die is er al lang van door, zei Raffles.

Maar Sonja Bastides schudde het hoofd.

— Hebt gij hem niet herkend? vroeg zij.

— Ik heb de man nooit gezien, antwoordde Raffles. Wie was hij dan?

— Hij behoorde tot de bende, die in ons landhuis aan de kust van de Zwarte Zee is binnengedrongen op die voor mij onvergetelijke afschuwelijke nacht toen mijn vader en mijn zuster werden vermoord.

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Je zult je wel vergissen. Denk maar eens na. Het is, dunkt mij onmogelijk dat een van die Turken zich hier zou ophouden. Met welk doel zou hij hier gekomen zijn?

— Dat weet ik niet, heer, maar ik weet zeker dat ik mij niet vergis.

Raffles wierp Brand een veelbetekende blik toe.

Hij was er zeker van, dat de jonge Armeense zich vergiste.

Het was immers ondenkbaar dat een Turk die tot een gevaarlijke bende behoorde, naar Londen zou zijn gekomen, om daar zijn kwalijke praktijken te gaan uitoefenen.

Hij legde kalmerend zijn hand op de hand van de jonge Armeense en zei:

— Ik beloof je dat wij die man zullen zien op te sporen en hem onschadelijk te maken.

— Ik dank u, heer, riep Sonja op hartstochtelijke toon.

Zij bukte zich als wilde zij een kus op de hand van Raffles drukken, maar deze hief haar snel op en leidde haar naar de auto.

Hij hielp haar met instappen, en deed het portier dicht, na nog enkele woorden met haar te hebben gewisseld.

Toen de auto wegreed, keek Raffles

de wagen enige tijd onbeweeglijk na. Toen wendde hij zich hoofdschuddend naar Brand.

— Ik geloof dat zij zich onnodig zenuwachtig maakt, zei hij op zachte toon. Zij is deze soort muziek nog niet gewend en schijnt er erg door te worden aangegrepen. Het komt mij tenminste

zeer onwaarschijnlijk voor, dat een van die Turken zo maar ineens naar Londen zou zijn komen overwaaien.

— Zeg maar gerust, dat het onmogelijk is, zei Brand.

Helaas, zou maar al te spoedig blijken, dat Raffles en Brand zich ditmaal vergisten.

HOOFDSTUK III

OMER HISAN, DE TURK

De man, een sjofel gekleed type, die bij het portier van de auto had gestaan, was er snel vandoor gegaan.

Zijn gelaat vertoonde de bruine huidskleur van de zuidelijke volken.

Toen hij meende, dat hij niet gevolgd werd, riep hij een taxi aan.

Van de plek waar de taxi stopte kon men nog juist de helder verlichte ingang van de schouwburg onderscheiden.

De man wendde zich tot de chauffeur en vroeg op gedempte toon.

— Zie je die auto daarginds voor de ingang van de schouwburg?

De chauffeur knikte bevestigend.

— Houd die goed in het oog, en volg die wagen op een afstand.

De chauffeur wierp de vreemdeling een wantrouwende blik toe.

Blijkbaar stond diens uiterlijk hem niet erg aan en vreesde hij, dat straks zou blijken, dat zijn vracht niet genoeg geld bij zich had om hem te betalen.

De man scheen zijn gedachten te raden; hij stak de hand in zijn zak en haalde er een handvol geld uit.

— Je zult je niet te beklagen hebben als je doet wat ik zeg, zei hij. Neem dit vast op afrekening, en hij gaf de chauffeur enige van die muntstukken. Als die auto voor het een of ander huis stopt, moet je gewoon doorrijden.

De chauffeur knikte met het hoofd en reed weg, zodra de vreemdeling was ingestapt.

Het was een langdurige rit, maar eindelijk stopte de Bentley voor een fraaie villa aan de Hampstead Road.

De chauffeur van de taxi die de wa-

gen trouw gevolgd was, matigde aanstonds zijn vaart, de passagier binnen, boog zich enigszins voorover en kon bij het schijnsel van een straatlantaarn duidelijk het nummer van het huis lezen.

Hij noteerde het op een stukje papier, liet de taxi nog een eind doorrijden en klopte toen op de voorruit.

De taxi-chauffeur stopte.

De inzittende keerde zich om, keek door de achterraut, en zag juist, hoe een der dienstmaagden van de Armeense met een sleutel het hek opende, hetwelk de kleine voortuin afsloot en daarop haar meesteres behulpzaam was bij het uitstijgen.

De man in de taxi wachtte tot hij het hek had zien sluiten en stapte toen uit.

Hij wendde zich tot de chauffeur en vroeg:

— Hoe heet deze straat?

— Hampstead Road, sir.

De man noteerde ook deze naam zorgvuldig en vroeg:

— Dit is zeker een der voorsteden van Londen?

— Ja, sir, een van de Noordelijke.

— Dank je; breng mij nu maar naar laat eens zien, naar de King Charles street. Weet je die te vinden?

— Jawel. Bij de Tower Bridge, sir.

— Precies. Maar vlug, want het is al laat.

Hij stapte weer in en de chauffeur reed weg.

Wederom duurde het bijna een uur voor de King Charles street bereikt was.

Na enig gehaspel, waaruit bleek, dat de passagier niet erg goed op de hoogte was van het Engelse muntstelsel, rekende hij met de chauffeur af, en de taxi reed weg.

De vreemdeling volgde een aantal straten die hoe langer hoe nauwer en morsiger werden en bleef eindelijk staan voor de deur van een kroeg in een steeg die op de Theemskade uitliep.

Het was half twee in de nacht toen de man een lage, bedompte kamer binnentrad.

Het was een clandestiene gelegenheid, want het was ver na de wettelijke sluitingstijd.

Hij trad regelrecht op de kroegbaas toe, een grote kerel met een ruw gelaat en kleine gluiperige ogen.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, boog zich over de toonbank en vroeg:

— Is Mary er nog?

De kroegbaas knikte bevestigend.

— En Black Devil?

— Die is er ook nog, bromde de kroegbaas. Moet je ze spreken?

— Direct. Zijn er nog meer beneden?

— Alleen Hegardy.

— Accoord, zei de vreemdeling. Verwittig ze, dat ik kom.

De kroegbaas bukte zich en greep het eind van een spreekbuis.

Toen zei hij op zachte toon, na zijn mond zo dicht mogelijk bij het mondstuk te hebben gebracht:

— Daar is Omer Hisan. Hij moet julie over een dringende zaak spreken.

Hij wachtte even en toen stak hij zijn kop weer omhoog.

— Ik heb je aangediend, zei hij. Zij verwachten je.

Omer Hisan knikte en slenterde toen met de handen in de zakken naar een lage vervelozende deur in een der donkerste hoeken van de kamer.

Hij opende deze en bevond zich nu in een smalle gang die slecht verlicht was.

Aan het einde van deze gang drong een zwak lichtschijnsel naar binnen door een stoffig raam, afkomstig van een lantaarn op een kleine binnenplaats.

De bezoeker liep de gang bijna ten einde totdat hij een luik bereikt had,

waarop hij een paar malen stampete, en wachtte.

Even later werd het luik voorzichtig op een kier geopend.

Dadelijk werd de gang verhelderd door een lichtstraal, afkomstig van een sterke elektrische zaklantaarn, die voor de kier van het luik werd heen en weer bewogen.

De lichtstraal scheen even rond te zoeken en bleef toen rusten op het gelaat van de bezoeker.

Deze knipperde met zijn zwarte ogen in het felle licht en zei toen ongeduldig:

— Nu zal je me toch wel herkend hebben, Hegardy. Laat mij er gauw in, want ik heb iets belangrijks mede te delen.

Het luik werd verder geopend en vastgezet met een ijzeren stang.

In de opening werd nu het hoofd van een man zichtbaar met kortgeknipt rood haar, en het einde van een steile houten trap.

Na een tiental treden te zijn afgegaan, bevond de bezoeker zich in een vrij ruime kelder.

Aan het einde daarvan stond een deur half open.

Een ruwe stem vroeg:

— Voor de duivel. Waar blijf je toch, Hegardy? Is Omer Hisan er, of niet?

— Ik kom, antwoordde deze.

De beide mannen gingen door de deur en stonden nu in een ruimte, die helder verlicht werd door een paar elektrische lampen.

In het midden stond een ruwe houten tafel vol kringen van drankvlekken, waaromheen een aantal even ruwe stoelen geschaard stonden.

Op dit ogenblik echter waren er maar twee van die stoelen bezet.

Op een er van zat de man, die de bijnaam Black Devil droeg.

Wel zelden was een bijnaam met zoveel recht toegepast, want de chef van de misdadigersbende die hier zijn hoofdkwartier had, was niet alleen zwart, maar hij zag er ook als een duivel uit.

Hij had een smal, scherp, hoekig gezicht, met twee boosaardige fonkelende ogen, overwelfd door dikke gitzwarte,

en van de neuswortel schuin omhooglopende wenkbrauwen.

Zijn mondhoeken waren omlaag getrokken en daarvandaan tot, aan de neusvleugels liepen twee groeven.

Als de dunne lippen vaneen gingen, zag men een rij spitse tanden, als van een roofdier.

Het gitzwarte hoofdhaar, kort geknipt daalde in een punt tot dicht boven de wenkbrauwen neer.

Naast hem zat een nog jonge vrouw, die men misschien knap had kunnen noemen als er niet nu en dan in haar ogen een blik was gekomen, die op lage harts-tochten wezen.

Zij had mooi blond haar en diep blauwe ogen.

Zij was gekleed in een chique deux-pieces, dat in deze morsige en lugubere omgeving, een vreemde indruk maakte.

— Wees welkom, zoon van Mohamed, aldus begroette Black Devil de Turk, enigszins spottend. Ga zitten. Bedien je van dat vieze, giftige vocht, en vertel wat je op dit late uur tot ons voert. Als het iets goeds is, dan is de aanvoerder van de Wolven er altijd voor te vinden.

De Turk nam plaats en schonk zich een groot glas whisky met sodawater in met volkomen terzijdestelling van de wetten der koran, die aan al de Mohamedanen het gebruik van sterke drank verbiedt.

Hij sloeg het glas in een paar teugen naar binnen, keek Black Devil een ogenblik scherp aan en zei:

— Ik heb een gemakkelijk karwei-je voor jullie, waarmee een paar duizend pond te verdienen is.

HOOFDSTUK IV

EEN SLUW PLAN

Dadelijk spitsten Black Devil, Mary en Hegardy de oren.

— Doe de deur dicht, zei het bende-hoofd op zachte toon.

Hegardy stond op en gooide de deur dicht.

— Laat eens horen wat het is, Turk, zei Black Devil. Je bent nog niet lang bij onze internationale bende van de Wolven, maar ik heb je reeds leren kennen als een zeer bruikbaar man.

— Het is in een paar woorden gezegd, chef, luidde het antwoord.

In gebrekkig Engels zei hij:

— Ik hoef je zeker niet te vertellen, hoe wij Turken, nog altijd tegenover die vervloekte geslepen Armeniërs staan. Zij bedonderen ons met een schijnhelige snoet, waar wij bij staan en zijn zo glibberig als een aal.

Het enige middel is dat ontuig uit te roeien, of in ieder geval onschadelijk te maken.

Omstreeks een jaar geleden was ik betrokken bij een onderneming aan de kust van de Zwarte Zee, met als doel

de liquidatie van een zekere Bastides, een rijke Armeniër met al zijn familieleden, om daarna zijn duiten in te pikken. Allah was ons goed gezien en wij slaagden er in, de buit te bemachtigen en het nest in brand te steken. Maar in één ding konden wij niet slagen. Een der dochters van Bastides wist met twee van haar dienstmeiden te vluchten.

— Hoe was dat mogelijk? riep Mary nieuwsgierig.

— Dat was mogelijk, omdat zich een vervloekte vreemdeling met onze zaken bemoeide.

— Eén vent, vroeg Black Devil ver-wonderd.

— Ja. Slechts een, maar die vent leek wel met bovenaardse kracht begiftigd te zijn, want hij wist zich een weg door ons heen te banen en met die meiden, Sonja Bastides en haar slavinnen, te vluchten.

— Zo? Was dat de naam van de meid, van die Armeniër? vroeg Mary terwijl zij haar ogen vragend op de Turk vestigde.

— Hadden jullie haar ook haar nek willen afsnijden? Of was het misschien een mooie meid en een welkome buit voor een van jullie?

— Best mogelijk, zei de Turk bedwaard, maar dat doet er nu weinig toe, de hoofdzaak is, dat mijn chef, Mouzaffar Efrim, een rijk Turks koopman, die onbekende Engelsman, die Sonja Bastides voor onze neus weg pikte, een dodelijke haat heeft gezworen en dat ik in dat opzicht weinig voor hem onderdoe.

— Was het een Engelsman? vroeg Black Devil verwonderd.

— Daaraan valt niet te twifelen, luidde het antwoord. In de hitte van het gevecht liet hij een paar hartige Engelse vloeken vallen.

— Wel, wel, dat is een zeer romantisch verhaal, zei Mary met haar slepende stem.

— Heel romantisch, bevestigde Black Devil. Ik begrijp alleen maar niet goed, in welk verband die geschiedenis kan staan met je komst hier.

— Dat zul je aanstonds horen, zei de Turk. Ik heb Sonja Bastides geen twee uur geleden gezien.

— Wat zeg je daar? riep Black Devil verrast uit. Zit zij hier in Londen?

— Ja. Een paar dagen geleden zag ik toevallig een jonge, mooie vrouw met een exotisch uiterlijk, die ik meende te herkennen. Zij stapte toen echter in een slee van een auto en ik was zo verbluft dat ik er niet aan dacht haar te volgen. Men zegt wel eens, dat Turken erg lui zijn, maar zij zijn ook zeer geduldig. Vele avonden achtereen stelde ik mij op in de buurt van de grote schouwburgen en vanavond was het toeval mij gunstig.

— Waar heb je haar gezien? vroeg Mary.

— Zij kwam uit de opera, in Covent Garden.

— Alleen?

— Neen, zij had die twee slavinnen bij zich en ik meen, dat zij ook in gezelschap was van een deftige meneer.

— Haar redder misschien?

— Best mogelijk, maar zeker weet ik het niet, want een jaar geleden heb ik hem slechts in het donker gezien en

tijdens die stroomtocht. En vannacht maakte ik gauw dat ik wegkwam toen ik zag dat zij mij herkend had.

— En wat is nu je plan? vroeg Black Devil, die vol aandacht had toegelisterd.

— Dat zal ik je zeggen. Ik wil mij en Mouzaffar Efrim niet alleen wreken, maar ik wil bovendien een goede slag slaan.

— Ja, dat dacht ik al, maar hoe denk je dat te doen?

— Door haar te ontvoeren en haar in Klein-Azië aan een rijk heer te verkopen voor zijn harem, want het is een mooie meid.

Een ogenblik heerste er zwijgen.

Black Devil scheen na te denken.

— Waarom kom je ons dat eigenlijk vertellen? vroeg hij langzaam.

— Omdat ik het alleen niet kan opknappen. Ik heb de hulp van Mary nodig.

— Mijn hulp? vroeg de jonge vrouw.

— Zeker. Natuurlijk zou mijn plan dadelijk mislukken, als ik daar kwam aanbellen. Het moet slim overlegd worden, want ik weet zeker dat die Sonja mij herkend heeft, en haar maatregelen wel zal hebben genomen.

Als jullie me willen helpen, ben ik bereid een behoorlijk gedeelte der koop-som af te staan als betaling voor jullie moeite.

— En hoeveel denk je, dat voor haar zou betaald worden?

— Minstens twee duizend Turkse ponden. De Armeense vrouwen zijn zeer gezocht in de harems van mijn rijke landgenoten, vooral in Klein-Azië.

— En waarheen zou jij haar willen brengen?

— Naar Smyrna. Daar is een grote clandestiene markt in blanke slavinnen.

— En wonen daar veel rijke Turken? vroeg Hegardy.

— Een hoop. Bovendien komen er ook viermaal per jaar afgezanten van de rijke Turkse heren uit verschillende steden in Klein-Azië, om namens hun lastgevers een stellétje mooie vrouwen te kopen.

— Het plan lijkt mij niet kwaad,

mompelde Black Devil.

— Schitterend, riep Hegardy vol geestdrift uit. Op die manier kun je niet alleen aan je wraakzucht voldoen maar wij kunnen er een mooi sommetje mee verdienen, maar het spreekt vanzelf, dat alle risico voor jou zou zijn, Omer, voegde hij er aan toe.

— Ik neem alle risico voor mijn rekening, riep de Turk uit. En ik dank Allah, dat hij mij heeft ingegeven, mij te Constantinopel aan te sluiten bij een internationale bende, die mij hierheen zond.

— En wat moeten wij nu doen? vroeg Mary.

— Dat zal ik je zeggen. Je kleedt je morgen eenvoudig aan, zoals je wel eens meer doet, wanneer je een paar rijke ezels aan de haak wilt slaan, en je gaat naar een huis in Hampstead Road, waarvan ik het adres heb opgeschreven.

Hij haalde het papiertje uit zijn zak waarop hij het adres genoteerd had en overhandigde het aan de jonge vrouw.

— En dan verder?

— Dan zet je je ogen en oren goed open en komt mij naderhand vertellen, hoe het daar in huis toegaat, hoeveel bedienden er zijn, of er een waakhond is, waar de slaapkamer zich bevindt, en dergelijke dingen meer. Dan maak je later als het donker geworden is een wasafdruk van het slot der buitendeur en de rest is voor ons.

— Maar onder welk voorwendsel moet ik haar bezoeken?

De Turk haalde de schouders op.

— Ik denk toch wel, dat ik dat aan je eigen vindingrijkheid kan overlaten, zei hij. Zeg haar bij voorbeeld dat je veel gehoord hebt van haar liefdadigheidszin en dat je hoopt dat zij je aan een baantje kan helpen.

— En fin, je verzint maar iets. De hoofdzaak is: Willen jullie mij helpen?

— Natuurlijk willen wij dat, riepen alle drie bijna gelijktijdig uit.

— Dat wil zeggen, ging Black Devil voort, wij zullen je helpen haar te schaken en als het nodig is die slavinnen onschadelijk maken, maar de rest laten we aan jou over. Ik doe er geen stap voor buiten Londen, als je dat maar bedenkt.

— Dat is ook niet nodig, vervolgde de Turk. Als ik haar eenmaal in mijn auto heb, sta ik voor het overige in.

— Ik ga nu heen, om alles voor onze onderneming in orde te maken. Als het kan, moet reeds morgenavond de zaak beklonken zijn.

Daarop wendde hij zich tot de jonge vrouw, die Mary genoemd werd, en vervolgde:

— Je moet morgen even vóór de lunch gaan; ik verwacht je om twee uur bij me om mij je ondervindingen mee te delen.

Hij knikte Black Devil en Hegardy toe en verliet door een tweede geheime uitgang, die in een nauwe steeg uitkwam, het dievenhol.

HOOFDSTUK V

ONTVOERING

De volgende avond omstreeks half twaalf keerden Raffles en Brand terug van een bezoek aan de Windsor Club.

Nadat zij zich van hun overjassen ontdaan hadden, begaven zij zich naar de kleine eetzaal, waar zij meestal des avonds een klein souper plachten te gebruiken als zij niet op een of andere nachtelijke onderneming uit waren of op een soiree waren genodigd.

Toen Raffles aan tafel ging zitten onderdrukte hij met moeite een geeuw.

— Het was weer eens buitengewoon vervelend zei hij. Als het lidmaatschap van die club mij niet zo zeer te stade kwam bij mijn kleine ondernemingen, dan had ik het zeker al lang opgezegd.

Brand kwam lachend naderbij en zei:

— Ik moet toegeven dat 't vanavond inderdaad een beetje saai was. De oude

heren schijnen er hoe langer hoe ouder te worden en de jonge worden te vlug oud.

— Baxter vooral was weer onuitstaanbaar met zijn verhalen over zijn succes als hoofdinspecteur van politie.

Brand, die uit het buffet een paar glazen gehaald had, vroeg als terloops:

— Heb je reeds bericht gehad van Sonja Bastides?

Raffles glimlachte.

— Ik heb dat bericht niet afgewacht.

Ik heb Henderson vanochtend naar haar toe gezonden met een klein briefje, waarin ik vroeg hoe het met haar ging en of zij zich reeds hersteld had van de schrik van gisteravond.

— En is Henderson al met een boodschap terug?

— Ja, en met een verzoek, dat ik niet verwacht had. Zij vroeg namelijk niets meer of minder dan een directe telefonische aansluiting tussen onze beide huizen.

— Dus zij weet nu wie je bent? riep Brand verrast uit.

Raffles knikte bevestigend.

— Zij moet het al een paar maanden geweten hebben, maar zij was veel te bescheiden om het mij te laten merken, nu ik het haar niet zelf had medegedeeld. Het schijnt dat men mij haar eens heeft aangewezen, natuurlijk niet wetende, dat wij reeds goede kennissen waren. Ik behoef je niet te zeggen, hoe zeer ik dat in haar gewaardeerd heb. Maar die vent van gisteravond schijnt haar geheel en al overstuurd te hebben gemaakt. Zij zei mij in dat briefje dat zij het niet langer kon verzwijgen, dat zij wist haar leven aan Lord Aberdeen te danken te hebben, maar dat zij nog steeds erg ongerust en nerveus was.

— En daarom die directe telefoonleiding?

— Daarom alleen.

Onder het spreken hadden de beide vrienden zich aan tafel gezet.

De maaltijd was bijna geëindigd, toen de beide vrienden elkaar verrast aankeken.

In de aangrenzende bibliotheek was de telefoon overgegaan.

Raffles stond op, en door de deur,

die hij liet openstaan, kon Brand zien hoe Raffles naar het toestel ging en de hoorn van de haak nam.

Op zijn beurt stond hij op en ging naast zijn vriend staan.

— Met wie? vroeg hij zacht.

— Met Sonja, antwoordde Raffles. Zij wil misschien het toestel eens proberen... maar wacht even... Goede God, wat gebeurt er toch Sonja? Wat zeg je?... Zijn er vreemdelingen in huis binnengedrongen?... Maar stuur dan toch de hond op hen af... Wat?... is het dier dood?...

Ofschoon hij op enige afstand van het toestel stond, hoorde hij ineens een luide gil, en toen viel het toestel stil.

Raffles probeerde nog een paar malen verbinding te krijgen, maar hij kreeg geen gehoor meer.

— Wat zou er toch gebeurd zijn? vroeg Brand, terwijl hij naderbij kwam en zijn hand op Raffles' arm legde.

— Er moet daar ginds iets vreselijks zijn voorgevallen antwoordde Raffles op doffe toon. Er schijnen vreemdelingen het huis van Sonja binnengedrongen te zijn en de hond is dood.

— Dus dan was haar angst toch niet ongegrond, riep Brand uit.

— Je hebt gelijk, zei Raffles op doffe toon, en ik zal het mij zelf nooit vergeven dat ik haar voorgevoel in de wind heb geslagen. Maar wij staan als twee oude wijven onze tijd te verpraten en er moet iets gedaan worden.

Hij schakelde de huistelefoon in en belde Henderson op.

— Kom onmiddellijk met de Morris Oxford voor, James, en steek je revolver bij je. Er dreigt ernstig gevaar.

Daarop wendde hij zich tot Brand en riep:

— Kom mee, er is geen tijd te verliezen.

De beide mannen snelden het vertrek uit en trokken in de vestibule hun jas aan.

Daarop voorzagen zij zich eveneens van hun revolvers en ten slotte maakte Raffles zijn herdershond los, die hem reeds meermalen goede diensten had bewezen bij het volgen van een spoor.

Toen de beide vrienden het huis ver-

lieten, stond de Morris al voor het hek geparkeerd.

— Naar Hampstead Road, James, riep Raffles hem toe. Er is daar onraad. Rijd zo snel je rijden kunt.

De beide mannen stapten in en de auto zette zich in beweging.

Raffles zag bleek.

— Als haar ook maar een haar op haar hoofd gekrenkt wordt, wee dan hem, die zich aan haar vergrepen heeft, riep hij op vastberaden toon.

— Wie kunnen het anders geweest zijn dan de Turken, van wie je mij verteld hebt?

— Daar twijfel ik ook niet aan, gaf Raffles toe.

— Misschien komen wij nog niet te laat, zo trachtte de jongeman hem te troosten.

— Natuurlijk komen wij te laat, riep Raffles uit. Wij hebben minstens een half uur nodig, om de weg naar Hampstead af te leggen.

Het overige van de rit spraken de beide mannen weinig meer.

Toen Henderson stopte, was Raffles al uit de auto, toen deze nauwelijks stilstond.

Hij werd op de voet gevolgd door Brand en de hond.

Hij snelde langs het smalle tuinpad naar de voordeur, en daar hij een sleutel bezat van het huis kostte het hem geen seconde de deur te openen.

Nergens liet zich een levend wezen zien.

Toen stormden de beide mannen met drie treden tegelijk de trap op, steeds door de hond gevolgd.

De deur van de ontvangkamer, die op de gang uitkwam, stond open en een helder licht straalde naar buiten.

— Daar, riep Brand uit, terwijl hij wees naar het bewegingloze lichaam van een vrouw, dat midden in het vertrek op de vloer lag.

Het was een van de dienstmaagden van Sonja Bastides.

Zij was bewusteloos.

Haar handen waren op haar rug bijeengebonden en een dikke doek om haar mond had haar belet enig geluid te geven.

— Maak de touwen los, Charles, zei Raffles kortaf.

De jongeman was daarmee reeds bezig, terwijl Raffles de flacon met vlugzout onder de neus van de bewusteloze vrouw hield.

Bijna direct sloeg de vrouw langzaam de ogen op en wierp een verwilderde blik om zich heen.

Toen zij Raffles zag greep zij zijn arm en zei op sidderende toon:

— Zij zijn hier geweest heer. Het was vreselijk. Ik dacht, dat zij mij wilden vermoorden.

— Is je meesteres ontvoerd?

De dienstmaagd knikte, terwijl zij het gelaat met beide handen bedekte.

— Waar is Marja?

— De meesteres had haar verlof gegeven om uit te gaan voor enige inkopen, heer.

Raffles hield de nog bevende vrouw op een stoel en zei:

— Vertel mij zo kort mogelijk wat er gebeurd is; iedere seconde is kostbaar.

Het arme meisje verzamelde met moeite haar gedachten en vertelde stamelend:

— Wij zaten hier in de ontvangkamer, heer. Marja was ongeveer een uur geleden uitgegaan, en mijn meesteres zat te luisteren naar de gramfoon en de nieuwe platen welke zij haar dezer dagen ten geschenke hebt gegeven. Plotseeling hoorden wij een doffe knal. Mijn meesteres keek verschrikt op, maar voor zij iets had kunnen doen, werd de deur open gegooid en kwamen er drie gemaskeerde mannen binnen. Een hunner herkende ik aanstonds aan zijn bruine gelaatskleur en aan de vorm van dolk die hij in de hand hield. Het was Omer Hisan, daarop zou ik wel een eed durven doen. Mijn meesteres riep de hond, maar hij kwam niet. Blijkbaar hadden de indringers het arme dier zoëven neergeschoten toen wij die knal hoorden.

Raffles had met sombere blik in zijn ogen toegelusterd.

— En wat toen? vroeg hij op doffe toon.

— Ik sprong aanstonds op, heer, en vloog die Turk aan. Ik wilde het leven van mijn meesteres met het mijne ver-

dedigen. Wij worstelden, en gedurende dit gevecht verwondde hij mij met zijn dolk aan het voorhoofd. Maar dat is niets. Ik vreesde dat hij oneerbare bedoelingen had en ik voelde dat ik het bewustzijn ging verliezen. Ik kon nog zien dat de beide andere ellendelingen zich op mijn meesteres geworpen hadden en haar weerloos trachtten te maken. Zij gilde als radeloos, doch wist met een bovenmenselijke inspanning zich in haar boudoir op te sluiten. Ik begreep dat zij u wilde opbellen, maar ik begreep ook, dat dit geen nut zou hebben. Inderdaad, de twee bandieten rukten de deur open en overweldigden haar, terwijl zij stond te telefoneren. Zij brachten haar hier weer binnen en toen verloor ik het bewustzijn.

— En kunt gij u volstrekt niet voorstellen hoe het mogelijk is, dat de schurken hier zijn binnengedrongen, zonder dat hun de deur geopend is? vroeg Raf-

fles.

— Zij moeten een valse sleutel gehad hebben heer.

— Maar voor de duivel, hoe kwamen zij daaraan? riep Raffles op woeste toon uit.

— Is hier vandaag bezoek geweest?

— Ja heer. Even voor lunchtijd is hier een dame geweest.

— Kende gij haar?

— Ik had haar nooit gezien.

— Wat kwam zij doen?

— De voorspraak vragen van onze meesteres. Zij zocht naar werk, en had geen relaties.

— Het is duidelijk, bromde Raffles in zichzelf. Er valt niet aan te twifelen, die onbekende vrouw was in het komplot. Zij heeft de situatie, in- en uitwendig eens goed opgenomen, bij het heengaan waarschijnlijk een wasafdruk van het slot van de buitendeur gemaakt, en zo kon dat geboefte binnenkomen.

HOOFDSTUK VI

NAAR HET VASTELAND

— Wij moeten met het feit rekening houden, dat de kidnappers ons ruim een half uur voor zijn, en dat wij niet weten waarheen zij met Sonja gegaan zijn, zei Raffles.

Hij wierp een blik om zich heen en zag op de tafel, waarop de gramfoon stond, dat van een der hoeken een stuk fijn geweven doek afhing.

Raffles nam het er af.

— Is dit stuk doek niet afkomstig van de sari van uw meesteres? vroeg hij, terwijl hij het flard aan de dienstmaagd liet zien.

— Ja heer, antwoordde deze direct, mijn meesteres droeg vanavond een donker blauwe sari, toen de indringers haar wegvoerden. Waarschijnlijk is een sloop ervan achter de rand van de tafel blijven haken.

— Gelukkig dat gij dat gezien hebt. Ik vreesde een ogenblik, dat die ontvoerders haar de kleren van het lichaam zouden hebben gerukt, want die vuilikken

schamen zich nergens voor en bovendien hebben wij nu iets om de hond lucht van te geven.

Hij trad het boudoir binnen, waar het telefoontoestel stond.

— Ik zal alle stations opbellen, zei Raffles.

Raffles begon met het Victoria Station en gaf de stationchef kennis van de ontvoering der Armeense met een korte duidelijke persoonsbeschrijving van de vrouw, zowel als van haar ontvoerder, met dringend verzoek om deze mededeling aanstonds naar alle Londense stations door te geven, en hem dadelijk bericht te sturen, als er zich verdachte reizigers voor het loket mochten vertonen. De politie moest ook onmiddellijk verwittigd worden teneinde de Turk dadelijk te kunnen aanhouden zodra hij zich vertoonde.

Brand had zwijgend toegeluisterd.

— Denk je dat het iets geeft? vroeg hij, toen Raffles het toestel neerlegde.

— Misschien. Het is niet uitgesloten dat zij zullen trachten Sonja in een andere Engelse stad te verbergen.

Brand schudde het hoofd.

— Ik voorzie heel iets anders, zei hij op sombere toon.

— Wat dan? vroeg Raffles.

— Je hebt zelf zoëven aan de mogelijkheid gedacht, dat zij haar van haar kleren zouden hebben beroofd, en... kortom... Je weet wat ik bedoel. Dat zou voor haar nog erger zijn dan de dood.

Raffles drukte beide handen tegen de slapen.

— Als dat zo mocht zijn, zei Raffles, met trillende lippen, dan zweer ik die ellendingen met eigen handen te wurgen.

Hij liep zwijgend een paar maal op en neer in het vertrek als een tijger in zijn kooi en bleef toen plotseling staan.

Een diepe rimpel had zich tussen de wenkbrauwen van Raffles gegroefd.

Hij greep Brand bij de armen en trok hem mee.

— Vooruit aan het werk, Charles. Er wacht ons een zware taak, maar wij zullen niet rusten voor Sonja terug is.

Op de drempel wendde hij zich nog eens om.

— Durft gij hier alleen met Marja achterblijven, Irma? Zij zal wel aanstands terugkeren.

De dienstmaagd. huiverde.

— Zouden die rovers niet terugkeren, heer?

— Dat denk ik niet. Het was niet op u voorzien, maar op uw meesteres. Maar daar wordt gebeld, het zal Marja zijn; gij kunt nu beiden met ons medegaan, dan zal ik u in een hotel onder dak brengen, waar gij zo lang kunt blijven totdat wij uw meesteres hebben teruggevonden.

Irma snelde naar Raffles toe en kuste hem de hand, voor hij het kon verhinderen.

Tranen stonden in haar ogen.

— Ik dank u heer, en ik weet zeker dat gij zult slagen, zei zij.

— Dat geve de hemel, zei Raffles op ernstige toon. Kom, laat ons gaan.

Toen Marja binnentrad werd zij met

enige woorden op de hoogte gebracht.

Het arme meisje verschoot van kleur en deed zich bittere verwijten dat zij uit gegaan was.

Binnen enkele minuten hadden de beide meisjes het nodige bijeen gepakt in een grote koffer.

De voordeur werd zorgvuldig gesloten nadat al de lichten waren uitgedraaid.

Henderson kreeg opdracht naar een hotel te rijden, dat Raffles als betrouwbaar kende, en waar de beide Armeense meisjes een veilig onderdak zouden vinden, totdat Lord Aberdeen van zijn onderneming zou zijn teruggekeerd, die hem misschien tot in het hartje van Klein-Azië zou voeren.

Zodra Raffles en Brand thuis waren, was het eerste dat Raffles deed, zich weer telefonisch in verbinding te stellen met het Victoriastation.

Daar had men niemand gezien op wie de beschrijving van Raffles ook maar enigszins van toepassing was, evenmin als aan een der stations, waar treinen naar de kuststeden vertrokken.

De laatste nachttrein naar Dover was toen reeds tien minuten geleden vertrokken.

Brand, die mee geluisterd had, zei:

— Ik zou wel willen opmerken, dat het niet waarschijnlijk is dat de Turk per trein vertrokken is.

— Waarom niet?

— Omdat er zeer veel kans zou bestaan, dat de jonge vrouw de eerste de beste reiziger om hulp en bijstand zoekt. Hij kan haar toch moeilijk gebonden en gekneveld in de trein dragen.

— Daar heb ik ook aan gedacht, zei Raffles op zachte toon, maar ik mocht niets nalaten.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Het was bij halftwee.

— Waar ligt onze motorboot? vroeg hij toen. Ik bedoel de «Meermin».

— Te Newgate, antwoordde Brand zonder te behoeven nadenken.

— Dan moeten wij er op rekenen met die boot over te steken. Het is zaak om tijd te winnen. Wij weten niet welke weg die Turk zal volgen en daarom is het zaak voor hem te Constantinopel

te zijn. Daar zullen wij ons direct met onze gezant in verbinding stellen, en die zal wel hemel en aarde bewegen om mij te helpen, Sonja Bastides aan de klauwen van die bandiet te ontrukken. Maar intussen zullen wij naar alle grote havensteden telegraferen vanwaar Omer Hisan met zijn prooi naar Holland, België of Frankrijk kan zijn overgestoken. Vermoedelijk zal hij proberen over Berlijn, Wenen, Sofia en Boekarest zo vlug mogelijk de Turkse hoofdstad te bereiken.

Raffles nam de huistelefoon en belde Henderson weer op.

— James, zei hij, er zal vannacht van slapen weinig komen. Je kent immers Sonja Bastides, welnu, zij is vannacht door een Turk ontvoerd en wij moeten haar achterna en tot iedere prijs redden. Is de Morris schoon, en de benzine-tank bijgevuld? Ja? Goed, zorg dan dat wij direct kunnen vertrekken. Waarschijnlijk naar Newgate. Maar eerst moeten wij naar Dover, want daar liggen de meeste boten, die naar het vasteland varen.

Hij hing het toestel weer aan de haak en wendde zich tot Brand met de woorden:

— En nu naar het postkantoor om onze telegrammen te verzenden.

— Waar moeten zij heen?

— Naar Brighton, Hastings, Dungeness, Folkestone en Dover. Want alleen daar heeft de vent enigszins kans een schip te vinden.

— Maar als hij eens eenvoudig met de nachtboot van Dover op Calais overstak?

Raffles schudde het hoofd.

— Daar komt hij te laat voor. Die boot vertrekt om halftwee en het is absoluut onmogelijk, dat hij daar nu reeds zou kunnen zijn. Kom laten wij gaan.

De beide vrienden verlieten het huis en zonden naar de vijf genoemde havenplaatsen een dringend telegram, aan de havenautoriteiten en politie, waarin zij verzochten de hand te leggen op een Turk, vergezeld door een mooie jonge vrouw met exotisch uiterlijk, en misschien door nog een of meer mannen,

wegens poging tot ontvoering ener minderjarige.

Onmiddellijk daarna keerde Raffles naar huis terug.

— Wachten wij het antwoord niet af, vroeg Brand.

— Neen, dat zou geen doel hebben. Als die Turk in een van die plaatsen gepakt wordt, zoveel te beter, maar wij mogen geen tijd verloren laten gaan.

Henderson zat al achter het stuur van de auto en het was precies twee uur, toen de wagen in snelle vaart Londen in de richting van Dover verliet.

Henderson stuurde met vaste hand en daar er weinig tegenliggers waren kwamen de reizigers reeds om vier uur te Dover aan.

Het eerste wat Raffles deed, was zich naar het kantoor van de havenmeester begeven, dat, zoals hij wist, dag en nacht geopend was.

Hij trof deze ambtenaar in zijn kantoor, bezig met 't nazien van de laatste scheepsberichten.

— Excuseer als ik u stoor, mijnheer, begon Raffles, maar een zaak van groot gewicht brengt mij hier. Waarschijnlijk hebt gij mijn telegram reeds ontvangen, waarin ik u verzocht een Turk aan te houden, van wie ik sterk vermoed, dat hij tracht met een jonge, Armeense vrouw naar Europa te ontkomen, met zeer slechte bedoelingen. Hebt gij hem gezien?

— Neen, mijnheer, antwoordde de ambte. Doch er is een draadloos telegram uit Londen voor u aangekomen.

— Wat? riep Raffles verwonderd uit. Wat kan dat zijn? Alleen mijn bediende weet, dat ik naar Dover zou gaan.

De havenmeester zocht even op zijn schrijftafel en overhandigde zijn nachtelijke bezoeker een telegram.

Raffles opende het, doortvloog de inhoud en slaakte een kreet van woede.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust.

— Wat er is? Niets meer of minder dan dat die schurk mijn motorboot heeft gestolen, die in de haven bij Newgate lag.

— Dat is sterk, riep Brand.

— Toen de diefstal van de « Meermin » ontdekt werd, telefoneerde de be-

heerder van het botenhuis dadelijk naar de Cromwellstreet, waar Gaston nog niet ter ruste was gegaan, en die goede, oude baas heeft zich natuurlijk dadelijk aangekleed en mij getelegrafeerd, daar hij wist, wat er op het spel stond.

— En het was nog al de snelste boot van Mylord, bromde Henderson tussen de tanden.

Raffles verfrommelde het telegram en vroeg aan Henderson.

— Ligt er nog een andere boot in een der havenplaatsen?

— De « Zwaluw » in de haven van Dungeness en de « Triton » in die van Sheerness, mylord, antwoordde Henderson zonder aarzelen. Maar met uw welnemen zouden wij daar niet veel aan hebben, want geen van beide kunnen in snelheid met de « Meermin » vergeleken worden.

Raffles stond een ogenblik na te denken.

— Je hebt gelijk, James, zei hij, maar wij hebben geen keus.

Hij wendde zich tot de havenmeester en vroeg:

— Gaat er misschien gauw een schip naar Frankrijk?

— Niet voor over twee uren, mylord, luidde het antwoord.

— Maar is hier niet een snelle motorboot te huren?

— Dat wel, mylord, maar het is de vraag, of de eigenaars wel bereid zullen zijn in het holst van de nacht uit hun bed te komen.

— Dat zal ik er op wagen, zei Raffles kort. Geld, dat stom is, maakt recht wat krom is. Kom jongens, laat ons gaan.

Raffles wendde zich naar de deur van het kleine kantoor die open was blijven staan, en meende in de gang een donkere schaduw te zien verdwijnen.

Zonder zich te bedenken rende hij naar buiten.

Iets verder in de straat zag hij een man weg lopen, zo snel zijn benen hem konden dragen.

Raffles stampvoette van drift.

— Het lijkt wel of alles ons tegen-

loopt, riep hij uit. Ons gesprek is afgelopen. Die vervloekte Turk had hier zeker spionnen. Leden van de bende zoals hij.

Als bij ingeving bekeek hij de banden van de auto.

— Het is zoals ik dacht, zei hij met gedempte stem. Twee van de banden zijn zo goed als plat en wij hebben maar één reserveband. Ik moet zeggen dat de organisatie van die heren goed in elkaar zit. Maar het helpt niet of wij klagen, er moet wat gedaan worden.

Hij wierp een blik om zich heen.

Op enige afstand zag hij een garage, die nog geopend was, blijkbaar met het oog op de aanstaande komst van de nachtboot uit Calais.

— Parkeer daar de auto, James, zei Raffles, en geef opdracht de schade te herstellen.

Henderson deed wat hem verzocht was.

Toen hij terugkwam, was Raffles intussen het kantoor van de havenmeester weer binnengegaan, waar hij enige adressen noteerde van verhuurders van motorboten.

De huizen van de bootverhuurders waren alle langs de kade gelegen.

Het duurde niet lang of er werd een botenverhuurder bereid gevonden om voor vijftig pond sterling en een borgsom een boot te verhuren.

Samen met de hulp van het drietal werd algauw door de zeeman een grote motorboot uit het botenhuis gehaald.

De levensmiddelen werden aan boord gebracht, de benzinetank was gevuld, en daar het reeds begon te dagen was het niet nodig, de vaarlichten op te steken.

De boot had een ruime kajuit en de drie mannen besloten om de beurt een paar uren te rusten.

Zij staken van wal, met Henderson aan het roer, die ook de motor zou bedienen.

Nadat er iets gegeten was, strekten Raffles en Brand zich uit op de banken in de kajuit en aldra deed de slaap zijn rechten gelden.

HOOFDSTUK VII

HET SPOOR BLJSTER

De motorboot was misschien de beste uit het botenhuis, maar het bleek Henderson al spoedig, dat het vaartuig niet meer dan ten hoogste tweeëntwintig knopen liep.

Het duurde dan ook bijna tien uren voor de overtocht volbracht was.

Raffles, die het laatst zijn plaats aan het roer innam, stuurde de boot, behendig tussen de talloze schepen op de rede van Calais door en maakte toen in de binnenhaven vast, dicht bij het havenkantoor, een groot gebouw, dat pas kort geleden in gebruik was genomen.

Het was bijna half drie toen de boot eindelijk stil lag en de drie reizigers aan wal stapten.

Raffles ging allereerst de nodige douaneformaliteiten vervullen, hetgeen slechts korte tijd vergde, daar er geen bagage aan boord was, en stelde zich toen aanstonds in het havenkantoor in verbinding met de plaatselijke politie.

Het antwoord, dat hij ontving, was voor hem een bittere teleurstelling.

De haven was zeer nauwkeurig in het oog gehouden en de patrouillerende vaartuigen hadden het Kanaal tot ver buiten de haven doorzocht, maar er was niets te bespeuren geweest, van een snel motorjacht, dat ook maar in de verste leek op de « Meermin ».

Ook van een Turk in gezelschap van een jonge vrouw had men niets gezien.

Brand zag Raffles met bleek gelaat uit de telefooncel komen.

— Niets? vroeg hij terneergeslagen.

— Niets, antwoordde Raffles op sombere toon.

— Ook niet uit andere havensteden?

— Daarvan is nog geen bericht ontvangen. Wij moeten geduld oefenen en wachten.

Hij balde de vuisten en herhaalde :

— Wachten, en dat terwijl iedere minuut kostbaar is, terwijl wij niet weten welke weg die Turk gekozen heeft.

— Er blijft toch niets anders te doen,

zei Brand, terwijl hij hem de hand op de arm legde. Wie weet komt er wel een gunstig bericht uit Duinkerken, Zeebrugge, Vlissingen of Rotterdam.

Raffles haalde mismoedig de schouders op.

— Wat die eerste steden betreft, die je daar opnoemt, is het niet onmogelijk, ofschoon ik er sterk aan twijfel. Maar dat die vent naar Vlissingen of Rotterdam zou oversteken, terwijl er hem toch alles aan gelegen moet zijn om zo gauw mogelijk in een trein te zitten, dat komt mij bijna ongelooflijk voor. En toch, je hebt gelijk, wij zullen nog enige tijd moeten wachten.

De twee vrienden verlieten het gebouw en begaven zich naar een restaurant aan de kade, waarheen Raffles verzocht had eventuele berichten te zenden, als er soms telegrammen mochten komen.

De motorboot was reeds vastgelegd in het grote botenhuis, dat daarvoor bestemd was.

Een paar uren kropen traag voorbij.

Raffles en Brand hadden voor een der ramen plaats genomen, van waar zij een ruim uitzicht hadden over de haven.

Onafgebroken dwaalden Raffles' blikken over het watervlak.

Tegen alle waarschijnlijkheid in scheen hij te hopen, dat de « Meermin » toch nog in de haven zou binnenlopen, ofschoon vaststond, dat zijn boot bijna tweemaal zo vlug liep als de gehuurde motorboot en bovendien veel eerder vertrokken was.

Omstreeks half zeven bestelde Raffles het diner.

Henderson was teruggekeerd van een onderzoekstocht door de havenstad, die echter niet het minste resultaat had opgeleverd.

De duisternis begon te vallen en reeds werden de lampen langs de havenkade ontstoken.

En nog steeds geen bericht.

Het was acht uur.

Raffles stond op, bleef staan voor een grote kaart van Europa, met alle spoor- en stoomvaartlijnen duidelijk aangegeven.

Hij staarde er met afwezige blik naar.

Maar plotseling verhelderden zijn trekken.

Hij wenkte Brand, die onmiddellijk kwam toelopen.

— Wat is er? vroeg de jongeman.

— Ik vrees, dat wij iets zeer doms gedaan hebben, antwoordde Raffles.

— Hoezo?

— Wij hebben alleen naar de havenplaatsen van Frankrijk, België en Nederland laten seinen.

— Was dat dan niet voldoende?

— Neen, Charles, dat was niet voldoende, want wij hebben Spanje vergeten.

Brand slaakte een kreet van verbazing.

— Je wil toch niet zeggen, dat de Turk met de « Meermin » naar een havenplaats in Spanje gegaan is?

— Wel, waarom niet?

— Je wilt dus zeggen?

— Dat Omer Hisan misschien te Saint André of te Bilbao aan land is gegaan.

— Maar wat zou hij in 's hemels naam in Spanje moeten uitvoeren?

— Beste Charles, er loopt van Bilbao een spoorlijn naar de havenplaats Valencia, aan de oostkust van Spanje. De sneltreinen doen daar ongeveer twaalf uren over. Niets is gemakkelijker dan te Valencia aan boord te gaan van een der schepen, die op een Italiaanse haven varen. Vandaar kan hij gemakkelijk naar Turkije oversteken.

— Alles goed en wel, maar dat is toch een omweg.

— Het is een omweg en daarom is het juist de veiligste weg. De Turk moet er natuurlijk op verdacht zijn, dat zijn signalement aan alle grote stations van de internationale treinen van Parijs, Brussel, Berlijn naar Constantinopel is doorgegeven. Maar wie zou op de gedachte komen, dat men van een Engelse havenstad uit over Bilbao, dan dwars

door Spanje en per schip door de Middellandse Zee, dan nogmaals per trein door Italië en ten slotte over de Straat van Otranto Turkije zou willen bereiken?

— Neen, aan iets dergelijks zal men niet zo gauw denken. Wat dunk je, zou hij reeds in Bilbao gearriveerd zijn.

Raffles raadpleegde zijn horloge, greep zonder antwoord te geven, zijn hoed en snelde het vertrek uit, met Brand op zijn hielen, naar het hoofdbureau van politie, dat zich op korte afstand bevond.

Men was daar reeds op de hoogte van de ontvoering en alles wat daarmede in verband stond en Raffles en Brand werden dadelijk toegelaten bij de hoofdcommissaris, die zij van hun vermoeden in kennis stelden.

De ambtenaar schudde echter het hoofd en zei:

— Ik vrees, dat gij u met een ijdele hoop vleit, mylord. Niettemin wil ik alles voor u doen wat gij verlangt.

Hij nam de telefoon en zei:

— Laat onmiddellijk een telegram zenden naar het hoofdbureau van politie te Bilbao in Spanje, met verzoek met de grootste spoed een onderzoek in te stellen naar de aankomst van een kleine, snelle motorboot, « Meermin » geheten, aan boord waarvan zich een Turk en een jonge Armeense vrouw moet bevinden met misschien nog een ander persoon.

De commissaris hing de telefoon weer aan de haak en vroeg:

— Wilt gij hier soms wachten, mylord?

— Ik zal graag van uw aanbod gebruik maken.

Er verliep bijna een half uur, voor het antwoord kwam.

Met een hoffelijk gebaar reikte de hoofdcommissaris het onopgemaakte telegram aan Raffles over.

— Lees zelf, mylord, zei hij.

Raffles scheurde het telegram open, en las halfluid:

Aan de hoofdcommissaris van politie te Calais.

Te Bilbao om half acht hedenavond motorboot « Meermin » binnengelopen.

Stop. Opvarenden direct vertrokken. Stop. Vermoedelijk per auto. Stop. Bestemming onbekend. Stop.

Hoofdcommissaris van politie, Bilbao
FERNANDEZ ».

Raffles liet het telegram uit zijn hand glijden.

— Weer een half uur te laat, mompelde hij tussen de tanden. Het noodlot schijnt tegen ons te zijn en toch geef ik het niet op. Kom, mijnheer Brand, wij vertrekken linea recta naar Constantinopel.

Hij bedankte de hoofdcommissaris met enkele woorden en betaalde het telegram.

Dadelijk sloegen zij de weg naar het hotel weer in, haalden Henderson op, om zich naar het station te begeven, waar zij de trein naar Parijs nog juist konden halen.

— Al zou ik die Turk tot het einde der wereld moeten volgen, ik geef het niet op, zei Raffles. Die arme vrouw heeft vertrouwen in mij gesteld en dat

vertrouwen wil ik niet beschamen. Was ik maar een half uur eerder op die inval gekomen, dan zou de vent in Bilbao regelrecht in de handen van de Spaanse politie gelopen zijn.

— Denk je in Constantinopel beter te kunnen slagen?

— De Engelse consul daar behoort tot mijn speciale vrienden. Hij moet onze gezant voor het geval interesseren en ik zal bij hem al mijn invloed aanwenden.

Zodra zij het zich gemakkelijk hadden gemaakt in de slaapwagen, zei Raffles:

— Nu blijft er niets meer te doen dan enige uren rust te nemen. Wij winnen er niets mee of wij onze gedachten sneller laten gaan dan deze trein, want het komt hier op daden aan.

Na deze woorden wensten zij elkaar goede nacht, om krachten te verzamelen voor alles wat hen nog te wachten stond.

HOOFDSTUK VIII

CONSTANTINOPEL EN VERDER

Toen de trein onder de grote kap van het Gare du Nord stil hield, ging Raffles er direct op uit om te informeren naar de internationale verbindingen.

Het bleek dat om zeven uur in de ochtend een sneltrein naar Wenen vertrok.

Binnen twintig uren zou hij in de Oostenrijkse hoofdstad kunnen zijn.

Raffles' besluit was spoedig genomen.

Hij nam met zijn reisgezellen zijn intrek in het Hotel Terminus, vlak bij het Gare du Nord.

Alvorens zich echter nog een paar uren nachtrust te gunnen, verzond Raffles een dringend telegram aan de Engelse consul te Constantinopel, James Blackwater.

Daarin verzocht hij hem de Engelse gezant onmiddellijk op de hoogte te stellen van de ontvoering ener jonge Armeense vrouw en voor zijn belangen

op te komen.

Eerst daarna aten de mannen wat van een licht souper en begaven zich naar hun slaapkamers, met het verzoek hen tijdig te wekken.

De logeerkamers van Brand en Raffles grensden aan elkander en stonden met een tussendeur met elkaar in verbinding.

— Nu hebben wij toch alles gedaan wat menselijker wijze mogelijk is, om de Turk in handen te krijgen, niet waar? vroeg Brand van uit zijn kamer.

— Ik zou ten minste niet weten, wat ik nog meer zou moeten doen, antwoordde Raffles op ernstige toon, maar toch, die Turk is een slimme schavuit. Het zou, bijvoorbeeld, niet onmogelijk zijn, dat hij van Italië uit niet naar Turkije overstak, maar via Griekenland en de Egeïsche Zee dadelijk naar Smyrna zou door reizen, waar als ik mij

niet vergis elk jaar grote markten worden gehouden van blanke slavinnen.

— Staat Smyrna in directe spoorverbinding met Constantinopel?

— Neen. Men moet eerst de trein van Constantinopel naar Aleppo nemen en in Karahissar uitstappen, om daar op aansluiting te wachten.

— Maar dan moet de ontvoerder tot twee keer toe van een scheepsgelegenheid gebruik maken, terwijl wij de internationale sneltrein kunnen nemen, meende Brand, wij zouden dus veel eerder in Constantinopel kunnen zijn dan hij in Smyrna.

— Daarop is dan ook mijn enige hoop gevestigd, gaf Raffles toe, want vergeet niet, dat wij geheel op ons zelve zijn aangewezen. Van de Turkse politie is niet veel daadwerkelijke hulp te verwachten.

Er trad nu stilte in, en spoedig bewees hun geregelde ademhaling, dat de vermoeningen van die dag zich deden gelden.

De volgende ochtend werden zij om zes uur gewekt.

Zij maakten vlug toilet, gebruikten een stevig ontbijt en begaven zich toen over de luchtbrug naar het perron, waar de sneltrein naar Duitsland en Oostenrijk reeds gereed stond.

De trein vertrok precies op tijd en aldra hadden zij de Franse hoofdstad achter zich gelaten.

De reis ging over Belfort-Bazel-Innsbruck-Salzburg.

Het was mooi weer die dag en onder andere omstandigheden zouden de reizigers zeker ten volle genieten hebben van het landschap, dat zich in Oostenrijk Frankrijk, de Elzas, Zwitserland en het schoonste gedeelte van Oostenrijk aan hun blikken ontrolde, thans echter werd hun geest te zeer in beslag genomen door de ontvoering van Raffles' protégée en hun pogingen de Turk in handen te krijgen.

Precies op tijd kwam de sneltrein om drie uur in de nacht te Wenen aan.

De reizigers moesten nu een half uur wachten totdat de trein uit Berlijn zou zijn aangekomen, die hen verder naar de Turkse hoofdstad zou brengen.

Er waren gelukkig niet te veel reizigers en de drie mannen konden een goede plaats bemachtigen.

De trein uit Berlijn kwam ook op tijd aan.

In rechte lijn gemeten bedraagt de afstand van Wenen naar Constantinopel rond dertienhonderd kilometer.

Langs de internationale spoorweg gemeten echter wordt die afstand met bijna tweehonderd kilometer vermeerderd.

Daar de internationale sneltrein gemiddeld tachtig kilometer per uur aflegt, moest men op twintig uur sporen rekenen, alvorens de stad aan de Gouden Hoorn bereikt zou zijn.

Steeds verder ging de reis over Belgrado, Nish, de oude hoofdstad van Macedonië, Sofia, Philippopel en Adrianopel.

Daar de trein enige vertraging had gehad door een defect aan een der bruggen, was het nabij middernacht toen de trein eindelijk het station van Constantinopel binnenreed.

Hoewel de drie mannen door de lange reis tamelijk vermoeid waren, begaf Raffles zich aanstonds naar de Engelse Consul, die een huis bewoonde, aan de kade, welke op de Bosphorus uitkwam.

— Kun je hem zo laat nog lastig vallen? vroeg Brand met een bedenkelijk gezicht.

Raffles knikte glimlachend.

— Al zou ik hem in het holst van de nacht uit zijn bed halen, dan zou hij het mij volstrekt niet kwalijk nemen, zei hij. Hij is een van die mannen voor wie het woord vriendschap geen ijdele klank is.

Het zou Brand spoedig blijken, dat Raffles goed gezien had, want Blackwater had er zelfs niet aan gedacht naar bed te gaan, maar wachtte Raffles in zijn werkkamer af, rustig zijn pijp rokend.

Raffles die reeds kamers besproken had in een groot hotel aan de kade, waar hij Henderson had achtergelaten, stelde Charles Brand aan de consul voor en vroeg hem daarna direct of hem misschien reeds iets van Omer Hisan bekend was.

Blackwater schudde ontkennend het hoofd.

— Ik moet je teleurstellen, William, zei hij op ernstige toon. Ik heb echter aanstonds onze gezant op de hoogte gebracht en die heeft mij de stellige toezegging gedaan, dat hij alles op haren en snaren zou zetten om het Armeense meisje bevrijd te krijgen. Je moet daar echter niet al te vast op rekenen. Het is met de Turkse autoriteiten zo gesteld, dat zij wel duizend middelen hebben om een zaak op de lange baan te schuiven en ons aan het lijntje te houden. Als je er toe in staat bent, is het verreweg het beste, dat je zelf de zaak in handen neemt, en er niet de Turkse politie bij haalt, die zich niet het vuur uit de sloffen zal lopen om een Armeense vrouw in handen te krijgen. Je zou evengoed aan een kat kunnen vragen, een muis voor je te vangen, maar het diertje vooral geen pijn te doen. Maar vertel mij eens wat naders van het geval. Misschien kan ik je wel van raad dienen.

Nu deelde Raffles zijn vriend op zijn gewone, korte en duidelijke wijze mede wat er was voorgevallen.

Van tijd tot tijd knikte Blackwater een paar maal met het hoofd.

Toen Raffles gereed was met zijn verhaal, zei de consul.

— Ik zou je aanraden vannacht rustig te gaan slapen om op krachten te komen. Ik heb reeds alle Engelse agenten hier aan het werk gezet en wat er voor je gedaan kan worden, dat wordt gedaan. Ik acht echter de kans, dat die vent hier komt met de ontvoerde vrouw, al heel gering. Smyrna is de echte slavenmarkt van Klein Azië.

Daar worden nog vrouwen verkocht voor een prijs, die schommelt tussen een paar kruiken olijven en een zak goudstukken. Van ver in het binnenland komen de slavenhandelaars naar die plaats om daar hun inkopen te doen.

— Men heeft mij verteld dat zo'n markt maar tweemaal per jaar gehouden wordt, zei Raffles.

— Dat is ook zo. Dat geldt echter alleen voor de grote markten, want er wordt daar het hele jaar door handel gedreven in blanke slavinnen. Toevallig

echter neemt een der grote markten over een paar dagen en aanvang.

— Je raadt me dus aan naar Smyrna te gaan?

— Ja. Ga zo gauw mogelijk, zodát je er voor de Turk bent. Ik beloof je, dat ik hier in Constantinopel niet stil zal zitten en mijn ogen goed zal openzetten.

Raffles drukte de hand van de consul krachtig.

— Ik wist dat ik op je rekenen kon, zei hij. Ik vertrek morgen zo vroeg mogelijk naar Smyrna.

— Doe dat. Maar als je dat mogelijk is, tracht je dan anders voor te doen dan je er nu uit ziet, want ik wil je niet verhelten, dat je gevaar dreigt, als men daar ginds je bedoeling raadt.

Er vloog een glimlachje over het gelaat van de Grote Onbekende.

— Laat dat maar aan mij over, zei hij. Ik dank je nogmaals voor je goede raad. Stuur mij onmiddellijk een telegram aan het adres van de Engelse consul in Smyrna als hier iets ontdekt is.

— Afgesproken.

— Welke route raad je me aan?

— Als je er vlug wilt zijn, zou ik je aanraden met mijn motorboot de Zee van Marmora over te steken naar Panderma, het eindpunt van de spoorlijn naar Smyrna. Ik zal zorgen dat de boot morgenochtend om zeven uur voor je gereed ligt. Mijn stuurman heeft zijn orders.

Nogmaals drukten de beide vrienden elkaar de hand en namen vervolgens afscheid.

Raffles en Brand begaven zich direct naar het hotel terug, waar zij uitstekend sliepen.

De volgende ochtend om zeven uur werden zij gewekt door een kelner. Naast zijn bord in de eetzaal vond Raffles een briefje van zijn vriend de consul, waarin deze hem de ligplaats van de motorboot aanduidde en hem nog enkele wenken gaf.

Na het ontbijt te hebben gebruikt, begaven de drie mannen zich naar het aangewezen punt, waar zij een fraaie motorboot vonden liggen, onder toezicht van een Engelse stuurman.

Deze bleek Raffles onmiddellijk te

herkennen van de beschrijving, welke zijn baas hem van zijn vriend gegeven had.

— Zijt gij Lord William Aberdeen?

— Dat is mijn naam en deze heren zijn mijn reisgenoten.

— Dan moet ik u namens mijn patroon mededelen, dat de «Zeemeeuw» tot uw beschikking is.

— Ik hoop er aanstonds gebruik van te maken, zei Raffles. Wij moeten nog enige inkopen doen, maar komen direct terug.

— Wat heb je nodig? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ten eerste het een en ander om ons te kunnen vermommen, ten tweede nog wat munitie en verder wat ons van nut kan zijn.

Een half uur later scheepten de drie reizigers zich in.

De stuurman van de consul bleek volkomen voor zijn taak berekend te zijn.

Met grote bekwaamheid stuurde hij de «Zeemeeuw» door de talloze kaïks, roeiboten, jachten, schuiten en vaartuigen van allerlei aard, welke in de haven van Constantinopel lagen.

De stuurman hield recht op het schier-eiland Kapu-Dagh aan, ten zuiden waar-

van de stad Panderma is gelegen.

De overtocht had onder de gunstigste omstandigheden plaats.

De afstand van Constantinopel tot aan Panderma is ongeveer vijftig mijl en werd in iets meer dan twee uur afgelegd. Henderson wist niet wat hij meer moest bewonderen, de snelheid van het motorjacht of de stuurmanskunst van zijn collega.

Het was ongeveer half twaalf, toen de «Zeemeeuw» meerde aan de hoek van een der oude trappen, die van de haven naar de kade voeren.

— Kunt gij mij ook zeggen of er gauw een trein naar Smyrna gaat? vroeg Raffles de stuurman.

— Om één uur, mylord, luidde het antwoord, gij hebt nog ruimschoots gelegenheid om te lunchen in het restaurant, dat gij daar ginds ziet.

Hij wees op een groot wit gebouw, op enige afstand gelegen.

Raffles dankte de stuurman voor zijn hulp en drukte hem enige goudstukken in de hand.

Nadat de maaltijd gebruikt was, lieten de reizigers zich direct in een gammel rijtuigje naar het station brengen, waar zij bijtijds aankwamen om de trein naar Smyrna te kunnen halen.

HOOFDSTUK IX

DE SLAVENMARKT TE SMYRNA

De treinen in Klein-Azië zijn niet te vergelijken met die in Europa, noch wat inrichting, noch wat snelheid betreft.

De wagons zijn voor het merendeel nog van hout, en slecht onderhouden.

De trein deed dan ook bijna acht uren over het traject, hetwelk Panderma van Smyrna scheidt.

Om negen uur in de avond, toen het al donker was, kwamen de drie reizigers aan in de bekende havenstad, het Izmir van de oude Byzantijnen.

— Ik zou nooit gedacht hebben, dat ik ooit deze stad onder dergelijke omstandigheden zou bezoeken, zei Raffles,

toen zij uit de trein waren gestapt en plaats hadden genomen in een der hotel-omnibussen, die hen naar een der grote Engelse hotels in de Griekse wijk zou brengen.

— Je kent Smyrna dus niet? vroeg Brand enigszins verbaasd.

— Het is een van de weinige grote steden, die ik nog nooit heb bezocht, bekende Raffles en ik neem mij stellig voor de stad eens goed te verkennen, maar niet voordat wij Sonja Bastides hebben teruggevonden.

De bus zette hen af aan een der grootste Engelse hotels der stad, op een kleine hoogte gelegen, waarvan men

overdag een verrukkelijk uitzicht had over de stad en de onvergelykelijke baai, die in schoonheid wellicht door geen enkele andere ter wereld overtroffen wordt.

Thans echter bekommerden Raffles en zijn metgezellen zich daar niet over.

Nu zij het doel van hun reis bereikt hadden, werden zij opnieuw door hun jachtlust aangegrepen.

Nauwelijks hadden zij zich dan ook op hun kamers een weinig opgeknapt of Raffles vroeg de gérant van het hotel te spreken, een echte Engelsman, die echter de Turkse taal volkomen machtig was.

De gérant ontving hem in zijn privé kantoor en bood zijn bezoeker een stoel aan.

— Wij zijn landgenoten, begon Raffles glimlachend. Gij zult misschien enigszins verwonderd zijn te horen dat ik hier gekomen ben om naar een jonge Armeense vrouw te zoeken, die door een Turk uit Londen ontvoerd is.

De gérant liet een zacht gefluit horen, en schudde bedenkelijk het hoofd.

— Een gevaarlijke onderneming, mylord, om ronduit te spreken, een heel gevaarlijke onderneming. Wij zijn hier niet in Engeland.

— Dat heb ik reeds begrepen, mijnheer, ging Raffles voort. Laat ik u echter zeggen, dat ik niet van plan ben mij door enig gevaar te laten weerhouden van hetgeen ik als mijn plicht beschouw. Die jonge Armeense moet teruggevonden worden, het koste wat het kost.

— Gij kunt over mij beschikken, mylord, ik wil gaarne alles doen wat ik kan om u te helpen.

— Dank u. Het zal echter voldoende zijn als gij mij op een paar vragen antwoordt. Gij kent de stad zeker goed?

— Ik woon hier sedert twintig jaar.

— De grote slavenmarkt begint morgen?

— Ja, maar er hebben vandaag al een paar transacties plaats gehad.

— Nu al?

— Een paar uur geleden in het Turkse gedeelte van de stad. Ik heb dat van een mijner kruiers gehoord, die de mond

vol had over een der vrouwen, die er verhandeld werden. Die kruiers zijn er altijd als de kippen bij, omdat vrouwelijk schoon hun zwak is. Volgens hem moet het een mooie meid geweest zijn.

Raffles stond met een bleek gezicht van zijn stoel op.

— Kan ik die kruier even spreken? vroeg hij.

— Wel zeker, mylord.

De hotelier drukte op een electriche belknop en zei tot de binnentredende kelner:

— Laat Mustapha eens hier komen.

De kelner boog en verdween.

Een ogenblik later trad er een jonge Griek binnen, gekleed in de schilderachtige kledij van zijn land, namelijk in een hemelsblauw buis, met witte zijde omboord, en een zeer wijde pantalon, in twee hoge witte laarzen gestoken met zilveren kwastjes versierd.

— Deze heer heeft je enige vragen te stellen zo richtte zijn patroon zich tot de jonge Griek. Antwoord hem duidelijk en uitvoerig.

Raffles wendde zich tot de Griek en vroeg:

— Gij zijt heden op de slavenmarkt geweest?

— Ja, heer, ik kwam er toevallig langs.

— Gij hebt gezien dat er een jonge vrouw verkocht werd?

— Ja, heer, het was een Armeense.

— Beschrijf mij haar. Hoe zag zij er uit?

De Griek meesmulde:

— Dat is niet moeilijk, heer, want de vent, die haar wilde verkopen, had haar niet veel kleren aan gelaten. Toen hij haar mantel afdeed, bleef er niet veel van haar lichaam verborgen. Zij was jong en mooi en had een prachtig figuur. Zij was diep beschaamd, dat zij zich met zo weinig bedekking aan de omstaanders moest vertonen. Het had echter één voordeel: er kwam direct een koper opdagen, die méér dan de gevraagde prijs bood, en de koop was gesloten. Onmiddellijk sloeg de koper de slavin weer de mantel om en verdween met haar naar de plek, waar een auto geparkeerd stond en reed met haar weg.

Vervolgens gaf de Griek een nauwkeurige beschrijving van de gelaatstreken van de verkochte slavin en bij ieder woord dat hij sprak was het Raffles alsof hij een steek door het hart kreeg.

Er viel niet aan te twifelen; uit de beschrijving had hij duidelijk Sonja Bastides herkend.

Een felle woede maakte zich van hem meester.

De Turk was hem dus blijkbaar weer voor geweest.

— Hoe zag de man er uit, die haar verkocht? vroeg hij op doffe toon.

— Het was een Turk met een gemeen gezicht, met uw welmenen, heer. Hij droeg echter Europese kleren.

— Wie was de koper?

— Een rijke Turk.

— Hebt gij niet kunnen horen uit welke stad hij afkomstig was?

— Uit Diarbekr, heer.

— Hoe komt men daar? zo wendde Raffles zich tot de hotelhouder.

— Men kan tot Mamoere met een trein gaan, maar verder gaat de spoorwegverbinding voorlopig niet. Van daar trekken de reizigers meestal met een karavaan verder het binnenland in.

Raffles had het gelaat in de handen begraven.

Toen hief hij het hoofd langzaam op en vroeg:

— Hebt gij kunnen nagaan of de Turk, die de vrouw verkocht, hier in de stad blijft?

— Ik meen te hebben vernomen, heer, dat hij tot Mamoere met de koper zou meereizen, antwoordde de Griek.

— Was hij alleen?

— O, neen, hij had minstens zes bedienden bij zich, die in een grote auto zouden volgen.

— Wanneer vertrekt er een trein naar Mamoere?

— Anderhalf uur geleden is er een vertrokken, de volgende gaat morgenochtend om acht uur.

Raffles nam wat geldstukken uit zijn beurs en gaf ze de Griek.

Deze bracht de palm van zijn hand aan zijn voorhoofd bij wijze van groet, boog diep en verwijderde zich.

Raffles bleef even in gedachten zitten.

Toen wendde hij zich opnieuw tot de hotelhouder.

— Zijn hier auto's te huur? vroeg hij.

— Ik verhuur ze zelf, mylord.

— Is er een goede weg naar Mamoere?

— Een voortreffelijke verkeersweg.

— Hebt gij chauffeurs die de weg kennen?

— Wel tien, mylord.

Raffles stond vastberaden op.

— Mijnheer, zei hij, gij ziet wel, dat ik geen rust of duur zou hebben als ik hier bleef. Het betreft hier een jonge vrouw die al haar vertrouwen in mij gesteld heeft dat ik niet wil beschamen. Ik moet nu aanstonds op weg. Ik beloof u echter dat wij onze schade zullen inhalen, zodra wij zo gelukkig zijn, de bewuste jonge vrouw te bevrijden.

Kunt gij mij soms aan Turkse kleren helpen.

— O ja, hier vlak bij woont een kleermaker.

— Verschaf mij dan drie stellen kleren, een voor mij, een voor mijn vriend, die veel kleiner, en een voor mijn chauffeur, die veel groter is. En laat dan aanstonds uw snelste auto in gereedheid brengen.

— De bevelen van uw Lordschap zullen onmiddellijk worden opgevolgd.

Raffles ging dadelijk zijn beide metgezellen op de hoogte brengen van hetgeen hij zoëven vernomen had.

— Het spijt mij, jongens, dat ik jullie nog geen rust kan gunnen, maar het denkbeeld, dat Sonja Bastides zich in de handen van een Turk bevindt en misschien binnen enkele dagen deel uit zou maken van een Turkse harem, dat maakt mij razend.

— Je weet dat je over ons kunt beschikken, Edward, zei Brand eenvoudig.

De voorbereidselen tot het vertrek werden snel gemaakt.

Een bediende kwam drie stel Turkse kleren brengen, die zorgvuldig werden ingepakt.

Een half uur later, na haastig gegeten te hebben, waren de drie mannen

reisvaardig.

Een grote auto stond voor de deur van het hotel geparkeerd.

Achter het stuurwiel zat een jonge Armeniër, klein maar krachtig gebouwd

Raffles trad op hem toe en vroeg:

— Ken je de weg naar Mamoere, vriend?

— Zeer goed, heer.

— Maar het is nu donker.

— Dat heeft niets te betekenen.

— Kun je met vuurwapens omgaan?

— Ik ben scherpschutter in het leger geweest, heer.

— Ben je bereid van een revolver gebruik te maken, als ik je zeg, dat wij er thans op uitgaan om een van je landgenoten, een jonge vrouw, uit de handen van een Turk te redden, die haar aan een zijner lastgevers heeft verkanseld?

De ogen van de Armeniër schitterden.

— Als gij wist, heer, wat de Turken ons vroeger hebben aangedaan, zoudt gij mij die vraag niet gesteld hebben. Ik ben geheel en in alles tot uw dienst.

— Goed, zei Raffles kortaf. Ik reken op u. Laten wij onmiddellijk vertrekken.

Allen stapten in de auto, waarbij de hond niet vergeten werd.

En daarop ving de lange tocht aan.

Zonder een ogenblik te weifelen, volgde de chauffeur de grote verkeersweg, die dwars door Klein Azië loopt en de grootste plaatsen met elkander verbindt.

Niet minder dan duizend kilometer scheidden de reizigers van Mamoere.

Er moest dus op worden gerekend, niet voor twaalf uur in de namiddag van de volgende dag daar aan te komen.

Zonder enig ongeval ging de nacht voorbij.

De weg was vrij goed en allen hadden enige uren kunnen slapen, daar Henderson de chauffeur afloste.

Men ontbeet in de buurt van Nigde, een grote stad aan een rivier gelegen en, waar benzine kon worden getankt.

Raffles liet de hond aan de lap goed die hij zorgvuldig bewaard had, ruiken, maar zonder resultaat.

Zodra de tank was bijgevuld werd de reis voortgezet.

Men bevond zich nu op enkele uren afstands van Mamoere, waar de spoorlijn ophield.

Om drie uur in de namiddag kwamen men in dit plaatsje aan.

De trein uit Smyrna was juist een uur geleden gearriveerd en direct doorgegaan.

Raffles kneep de lippen opeen toeff hij dit hoorde en wendde zich tot de chauffeur.

— Kunnen wij Diarbekr per auto bereiken?

— Er zijn alleen zandwegen, die niet geschikt zijn voor een auto.

Raffles dacht even na en zei:

— Ik zou dus hier niet verder van je diensten gebruik kunnen maken, goede vriend. Maar ik stel je de vraag: wil je toch bij ons blijven?

— Om achter de Turk heen te zitten, mylord?

— Ja, ik moet die vent te pakken krijgen.

De Armeniër bracht zijn rechterhand aan het voorhoofd, ten teken van onderwerping en antwoordde eenvoudig:

— Ik ben uw slaaf.

— Gij weet dat uw leven gevaar kan lopen?

— Dat weet ik, maar geen Armeniër schrikt daarvoor terug, als het betreft, onze ervijanden te bestrijden, die onze vrouwen en dochters doden en schofferen. Geef u mij maar een vuurwapen, een pistool of revolver, en gij zult eens wat zien.

— Daar zal ik voor zorgen, antwoordde Raffles, terwijl hij de Armeniër op de schouder klopte. Eerst moeten wij weten welke richting de karavaan heeft ingeslagen.

— De karavanen kunnen slechts één richting volgen, als zij naar Diarbekr gaan, en wel de gewone karavaanweg, zei de chauffeur.

— Kent gij die weg?

— Ik zou hem dromende kunnen vinden.

Maar ineens riep Brand uit:

— Let eens op de hond.

Het dier liep met gebogen kop onrus-

tig langs de weg, overal snuffelend.

Snel haalde Raffles de lap te voorschijn en gaf de hond nogmaals lucht.

Meteen sloeg de hond onverhoeds een zijweg in en de mannen hadden enige moeite, hem terug te roepen.

Raffles deed hem zijn halsband aan, bevestigde daar een riem aan en zei toen:

— Ik zie daar een huis met een paardenstal. Daar kunnen we misschien wel paarden huren.

De eigenaar van de stal stemde er in toe, de auto te bewaren, tot de reizigers teruggekeerd zouden zijn, waarna Raffles met kennersblik vier van de beste paarden uitzocht, kleine maar mooie Arabische hengsten, uiterst vlug en vol uithoudingsvermogen.

Toen dit geregeld was, volgden de mannen de ongeduldige hond, die voortdurend aan zijn riem rukte.

Het dier bracht hen door verschillende kronkelende straten naar een plein in het midden van de stad, waar het op het ogenblik tamelijk druk was.

Plotseling riep Henderson uit:

— Daar heb je hem. Hij heeft een gordel gemaakt van het laatste kledingstuk van die ongelukkige vrouw. Zij heeft nu alleen nog maar een dunne mantel aan, die haar nauwelijks bedekt.

De chauffeur had goed gezien.

Op enige afstand stond Omer Hisan in druk gesprek met een paar landgenoten, blijkbaar zich van geen gevaar bewust.

Zonder een woord te spreken, rende Henderson naar het kleine groepje toe.

Raffles wilde hem terugroepen, maar het was reeds te laat.

De Turk keek op, herkende Henderson en verschoot van kleur.

Hij tastte naar zijn geïmproviseerde gordel, en had reeds de kromme dolk gegrepen, die daar in stak.

Voor hij het wapen echter kon gebruiken, was Henderson bij hem.

Hij greep de Turk bij de pols en ontrukte hem zijn wapen.

Hij haalde uit en bracht de Turk een geweldige kaakslag toe.

Maar Henderson had met een sterke

tegenpartij te doen.

De reus liet hem kalm naderen, bracht zijn geweldige vuist nogmaals achterwaarts, en diende hem zo nauwkeurig een uppercut onder de kin toe, dat de Turk als een zoutzak neerplofte.

Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat de omstanders nauwelijks begrepen wat er gaande was en met open mond toekeken.

Maar toen werd de haat jegens de vreemdeling wakker.

Woedende kreten weerklonken en menige hand greep reeds naar de gordel, waar de kromme dolk hing.

Raffles zag het gevaar en liet de hond los, die grommend zijn tanden liet zien.

De reizigers trokken hun revolver en hielden daarmee de groep omstanders in bedwang.

Toch zou alles niet zo goed zijn afgelopen, als er niet ineens een Europeaan uit een der huizen te voorschijn was gekomen, die op het toneel van de strijd verscheen.

Het was de Engelse consulaire agent.

— Wat moet dit allemaal beduiden? vroeg hij streng, terwijl hij op het lichaam van de Turk wees, die nog altijd onbeweeglijk op de grond lag uitgestrekt.

— Hij heeft zijn verdiende loon, sir, antwoordde Raffles hoffelijk, ofschoon ik moet erkennen, dat mijn bediende wel wat al te hardhandig is opgetreden.

— Wat heeft die man dan misdaan?

— Hij heeft een jonge vrouw uit Londen ontvoerd, en bovendien is hij lid van een Londense dievenbende, die reeds lang gezocht wordt.

— Wie zijt gij?

— Ik ben Lord William Aberdeen, uit Londen. Hier is mijn kaartje.

— Als gij dit met getuigen kunt staven, mylord, zei de consul, dan ben ik gerechtigd, die kerel uit te leveren en hem gevangen te houden, tot er een konvooi naar Smyrna vertrekt.

Raffles wees op Brand en Henderson, die er nu bij stond, of hij zijn laatste oortje versnoept had.

— Die heren kunnen mijn verklaring ondersteunen, die ik voor onze ge-

zant te Smyrna onder ede bevestigen zal.

— Dan heb ik niets anders te doen, dan die man in verzekerde bewaring te stellen, mylord, zei de consul.

Hij wenkte een paar inlandse ordebewaarders, die de Turk opbeurden en hem naar een kleine gebouwtje sleepen, dat blijkbaar de gevangenis van het stadje was.

— Hebt gij die ontvoerde vrouw reeds gevonden, mylord? vroeg de consul.

— Nog niet, sir, maar wij zijn onderweg. Zij is naar Diarbekr gevoerd.

— Met een kleine karavaan misschien vroeg de agent op levendige toon. Als dat zo is, kunt gij als gij u haast, hen nog voor het vallen van de avond inhalen. Ik raad u echter voorzichtigheid aan, want gij komt nu in een onherbergzame streek, die door onbetrouwbare bergstammen wordt bewoond. Ik moet u dan ook tot mijn spijt zeggen, dat ik geen verantwoordelijkheid voor uw onderneming op mij kan nemen.

— Die verantwoordelijkheid zou ik u ook niet kunnen en willen opleggen, sir, zei Raffles. Wij zullen het wel alleen opknappen.

— Zijt gij goed gewapend, en hebt gij paarden?

— Yes sir, wij hebben ze zo even gehuurd, en staan voor ons gereed bij een paardenverhuurder, dicht bij het marktplein.

Na de consul gegroet te hebben begaf men zich daarheen.

De vier paarden waren reeds getuigd en gezadeld.

De vier reizigers keken hun geweren en hun revolvers nogmaals na, drukten daarop hun landsman de hand tot afscheid.

Door de jonge Armeniër geleid, reed de kleine troep snel Mamoere uit, terwijl de hond met grote sprongen voor de galopperende paarden uitliep.

Zo reed men uren lang voort.

De paarden leken onvermoeibaar te zijn.

Ondanks de drukkende hitte, liepen zij nog even snel, en waren volstrekt niet bezweet.

Na echter nogmaals een paar uren te hebben gereden, hield Raffles zijn paard in, en wierp een blik om zich heen.

Heinde en ver was niets anders te zien dan het woestijnzand, overwelfd door een hemel die van koper leek te zijn.

Nergens was enig levend wezen te bespeuren.

Slechts aan de horizon verrees een lange heuvelketen.

Langzaam neigde de zon naar de kim.

Raffles wendde zich tot de Armeniër.

— Gij weet natuurlijk zeker, dat wij de goede weg hebben gevolgd?

— Absoluut zeker, heer.

— Hoelang duurt de karavaanreis naar Diarbekr?

— Minstens zes dagen, heer.

Raffles beet zich op de lippen.

— Onze paarden moeten nu wat rust hebben, en gedrenkt en gevoederd worden en ook zij hebben bijna de hele dag nog niets gegeten.

Raffles steeg van zijn paard en de anderen volgden zijn voorbeeld.

De knapzakken werden geopend en de vier reizigers schaarden zich in het zand om de prisma, waarop de inhoud van enige blikken verduurzaamde levensmiddelen werden bereid.

De jonge Armeniër had intussen voortdurend rondgekeken, nu en dan knikte hij met het hoofd en mompelde enige onverstaanbare woorden.

— Hier moeten ze voorbij zijn gekomen, zei hij eindelijk. Deze indrukken van de poten van kamelen en paarden zijn nog vers.

De hond, die reeds enige tijd had rondgesnuffeld, rende ineens als een pijl uit een boog weg en kwam terug met een lapje goed in zijn bek, dat hij triomfantelijk heen en weer zwaaide.

Raffles nam het hem af en zag, dat het een stukje was van een dunne mantel.

— Wij zijn op de goede weg, jongens, riep hij uit. Kom, laat ons weer op weg gaan.

Hij stond op, maar de Armeniër trad op hem toe, en zei:

— Ik geloof dat wij het beste doen

met list te werken. Wij weten niet op een paar man na, hoe sterk zij zijn. Zij kunnen ons overdag mijlen ver zien. aankomen op deze kale vlakke en mischien is de Turk die uw beschermelinge heeft gekocht, wel op de hoogte gebracht door die Omer Hisan. Zij kunnen zich op de verdediging voorbereiden en wellicht zouden wij het onderspit delven zonder iets te hebben bereikt.

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Misschien hebt gij wel gelijk, zei hij, maar wat dan?

— Op ongeveer vier uren hier vandaan ligt een oase, heer. Daar overnachten alle karavanen, die in de namiddag van Mamoere vertrekken. Waarschijnlijk zullen wij daar de Turk aantreffen. Het is dan nacht en wij zullen veel meer kans hebben ons plan ten uitvoer te brengen.

Raffles klopte de jonge Armeniër op de schouder.

— Dat is een goed plan, vriend. Wij zullen uw raad opvolgen. Vooruit jongens in het zadel, en op weg.

Een paar uren later voor de zon achter de kim was ondergegaan, had het scherpe oog van de Armeniër aan de horizon een stofwolk opgemerkt, die de rode zonneschijf een weinig verduisterde.

— Daar zijn zij, riep hij uit. En die palmen daar ginds, ver in het oosten, dat is de oase van El Herib.

De paarden werden tot nieuwe spoed aangespoord, want de duisternis viel nu snel.

De Engelsen zouden zonder twijfel in deze woestijn verdwaald zijn en moesten zich geheel verlaten op het onfeilbare instinct van hun geleide.

Brand had voorgesteld de paarden te drenken uit de waterzak, die achter het zadel van een der dieren was bevestigd, maar de Armeniër zei:

— Neen, heer, niet doen; hun dorst moet ons helpen. In de dichtste duisternis zullen zij het water in de oase op vele tientallen mijlen afstands als het ware ruiken.

Inderdaad, na een half uur ridens hieven de paarden de koppen omhoog en snoven de lucht door hun wijdgeopende

neusgaten op.

De hond liep met de kop naar de grond gebogen, zacht grommend voort.

Plotseling doemde aan de horizon tegen de door de opkomende maan verlichte hemel, een donkere massa op.

Het was een groep palmbomen.

De Armeniër hield zijn paard in en legde zijn vinger op de lippen.

Fluisterend zei hij:

— Het is goed, dat de wind in onze richting waait, nu zullen hun paarden de onze niet ruiken en ons niet verraden.

— Wat zullen wij doen? vroeg Raffles.

De Armeniër dacht even na en zei:

— Als gij het mij toestaat, heer, dan zal ik afstijgen en de zaken eens verkennen. Wacht' mij hier op deze plek.

Raffles knikte de Armeniër toe.

De Armeniër steeg af, trok zijn kromme dolk, klemde het wapen tussen zijn tanden en kroop als een slang in de richting van de groep palmen.

Daar hij een donkere mantel droeg was er alda niets meer van hem te zien.

Een half uur verstreek in spanning en onrust.

Toen dook er eensklaps een donkere gedaante naast het paard van Raffles op.

Het was de jonge Armeniër, die fluisterde:

— Zij kamperen daarginds, heer. Zij zijn juist bezig een kampvuur aan te leggen.

— Hoeveel zijn er?

— Ongeveer dertig man.

— Niet meer? klonk uit de duisternis de stem van Henderson.

— En waar bevindt zich uw landgenote?

— In een tent bij de tweede palmboom. Ik heb haar stem gehoord.

Raffles balde de vuisten en in de duisternis fonkelden zijn ogen in zijn wit gelaat.

— Wat raadt gij ons te doen, zo wendde hij zich tot de jonge Armeniër.

— Zo dicht mogelijk met de paarden naderen, dan afstijgen, en ons van een vijfde paard meester maken. De paar-

den grazen op enige afstand van het kamp. Dan dringt gij de tent binnen en ontvoert de jonge vrouw. Gij zet haar aanstonds op het paard en wij zullen uw terugtocht dekken.

— Dat lijkt mij een goed plan.

Maar een vraag. Waarom vlucht zij niet?

— Dat zal zij niet kunnen, heer, antwoordde de Armeniër. In de eerste plaats: zij is hier in een land, dat Armeniërs niet gunstig gezind is en in de tweede plaats...

De Armeniër zweeg aarzelend.

— Welnu? vroeg Raffles.

— De Turken kennend, luiddde 't antwoord, denk ik, dat de man, die uw beschermeling als zijn eigendom beschouwt, haar het vluchten zal hebben willen beletten, door haar al haar kleren te ontnemen. Dat is een beproefd middel.

Raffles knikte grimmig.

De vier mannen stegen af, en brachten de paarden zo dicht mogelijk naar het kamp.

Weer sloop de Armeniër weg en even later kwam hij met een prachtige Arabische schimmel terug.

— Het dier draagt alleen het hoofdstel, zei hij, maar ik kan ook wel zonder zadel rijden. Ik zal op de paarden passen; thans is het uw beurt, heer.

Raffles, Brand en Henderson, als panters sluipend, drongen nu tot onder de palmen door.

Op ongeveer vijftig meters afstand kronkelde de rook van een kampvuur omhoog.

Enige gedaanten liepen af en aan met de armen vol gesprokkelde takken.

Raffles kroop naar de tent achter de tweede palmboom.

Zonder een ogenblik te aarzelen sloeg hij het voorhang van de tent op en kroop naar binnen.

Op de grond in het midden lag Sonja Bastides met het hoofd in de beide handen.

Raffles dacht eerst, dat zij sliep, want zij lag onbeweeglijk, maar een lichte beweging overtuigde hem van het tegendeel.

Zij lag daar zonder enige bedekking

en Raffles begreep, dat haar houding het gevolg was van vrouwelijke schaamte over haar naaktheid. De jonge Armeniër had gelijk gehad, men had haar al haar kleren ontnomen.

Raffles ontstak zijn elektrische zaklantaarn en richtte het licht op zijn eigen gelaat. Hij kuchte even en Sonja Bastides richtte het hoofd op.

Zij herkende Raffles onmiddellijk en slaakte onwillekeurig een kreet van vreugde.

Dadelijk legde zij haar hand op de mond, maar de kreet was gehoord.

Van de zijde van het kampvuur klonk een luid getier.

Verschillende stemmen riepen door elkaar.

Een zware mannenstem riep in het Arabisch enige bevelen.

Men hoorde snelle schreden weerklinken en het getrappel van hoeven.

Dadelijk daarop klonk een schot.

Raffles greep Sonja Bastides om het middel en tilde haar van de grond.

De jonge vrouw sloeg de armen om zijn hals en liet zich als een kind wegdragen.

Voor de tent stonden Brand en Henderson in gebukte houding met het geweer in de aanslag, gereed om te vuren.

Brand had een kledingstuk, dat hij een der Turken, die bewusteloos op de grond lag, had ontnomen in de hand.

Uit de richting van het kampvuur kwam een reusachtige Turk aanlopen met een bloot zwaard in de hand, waarvan het brede kromme lemme als bebloed leek door de rode gloed van het kampvuur, dat er in weerspiegelde.

In de linkerhand had hij een revolver.

— Dat is hij, riep Sonja ontzet. Om Gods wil, heer, red mij.

De Turk hief zijn revolver op en vuurde.

De kogel floot Raffles dicht langs het hoofd.

Voor een tweede schot had de Turk echter geen gelegenheid.

Henderson hief zijn geweer op en vuurde...

De Turk hief beide handen omhoog en stortte voorover in zijn eigen zwaard,

dat hem de borst doorboorde.

Intussen waren van alle kanten Turken en Arabieren komen aansnellen, gewapend met revolvers, geweren en dolken.

Raffles had Sonja het kledingstuk van Brand omgeslagen en snelde voort, terwijl Brand en Henderson zo goed als het ging dekking zochten achter een palmboom en aldus de aftocht dekten.

Zij legden een half dozijn Turken neer en renden toen zo vlug hun benen hen dragen konden, naar de paarden.

Raffles had Sonja in het zadel getild, en de jonge vrouw had al haar geestkracht herwonnen.

De jonge Armeniër schoot op zijn

beurt zijn revolver leeg op de troep tierende Turken en sprong op de ongezadelde schimmel.

Als een stormwind vloog de kleine ruitergroep over de karavaanweg.

De Turken zonden hen nog enige schoten na, maar aldra moesten zij de achtervolging opgeven.

Na een vermoeiende rit bereikte de kleine ruitergroep de stad Mamoere.

Toen Raffles de jonge Armeense uit het zadel tilde, sloeg zij haar ogen naar hem op en zei zacht:

— Voor de tweede maal, heer, hebt gij mijn leven en mijn eer gered. Ik ben uw slavin tot in de dood...

De volgende aflevering bevat :

De gedupeerde Operazanger

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie.

Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266